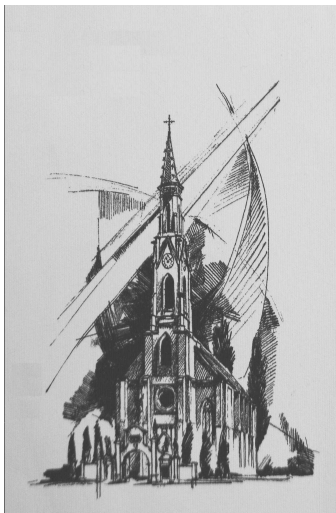

Takó István – Óáltala, Óvele és Óbenne lesz életünk istentiszteletté

Szeptembert még őszele havának, de Szent Mihály havának is szokták nevezni, bár Szent Mihály ünnepe tulajdonképpen csak záróakkordja ennek a nyarat búcsúztató hónapnak. Azt is mondhatnánk, hogy az elengedés ideje is ez, hisz el kell búcsúzni a nyári szabadságtól, a melegtől, a nyári ruháktól, a vakációtól és azon dolgainktól, amit a nyár melege

lehetővé tesz. A nap mintha be akarná pótolni azt, amit a nyáron elmulasztott, vagy csak egyszerűen nem akarja feladni még, de éjszaka már eléggé lehül a levegő, s a reggeli harmatcseppek is a változást idézik. A lombhullatók elveszítik reményt keltő zöldjüket és felkészülnek arra, hogy elengedjék az élet áramlását segítő lombjukat. S bár szemet gyönyörködtető ez a metamorfózis, mégis inkább az elmúlásról beszélnek most, mint az újrakezdéshez való előkészületről és erőgyűjtésről. S amíg a természet felkészül a nagy mérsékelt égövi pihenésére, addig mi visszatérünk az aktivitásba, a munkához, az iskolapadba, az egyetemi előadóterembe. Most a járvány ideje alatt sokaknak elmarad ez a visszatérés, bizonytalanná lett a kezdés abban a formában, ahogyan ezt megszoktuk. Mert az iskolakezdés, a munkához való visszatérés talán legkedvesebb motivációja a találkozás. A találkozás a régi barátokkal és társakkal, a találkozás új és régi feladatokkal, vagy akár mindeddig ismeretlen emberekkel.

Bár október a Szűzanya hónapja, szeptemberben sem szűkölködünk a Mária ünnepekből. Kisboldogasszony, Szűz Mária Szent Neve, Fájdalmas Szűzanya ünnepein az istenszülő személyét szemléljük. Mária nevének jelentése vitatott ugyan, de legtöbbször a mirhával és ilyen módon is a fájdalommal, a keserűséggel hozzák kapcsolatba. A mirha ugyanis, mint gyógyító balzsam, keserű orvosság nemcsak a hódolat és a tisztelet jele, hanem a halottak bebalzsamozásához használva a fájdalom, a gyász, az elengedés szimbóluma is.

A Szűzanya személyében az életünk minden hangsúlyos tapasztalata jelen van. A figyelem, a tisztelet, az imádság, az elgondolkodás, szemlélődés, a féltés, a fájdalom, az elengedés és a gyász, de az öröendezés, az elfogadás és a megelégedettség is. Az ő Szent Neve, de különösen a Hét-fájdalmú Szűz ünnepe a keresztútra, a Mater Dolorosa a Via Dolorosa-ra irányítja a figyelmünket. Az ő legnagyobb fájdalma talán, hogy látnia kellett Szent Fiát a keresztúton. És az Úr Jézusnak talán még nehezebb a keresztet vinni látva, hogy az Ő Anyja szenved. Mégsem akarja megspórolni sem a mellette állókkal, a mellette kitartókkal ezt a szenvedést.

Tudjuk, hogy a szűkebb baráti köréből kevesen maradtak mellette ekkor, mert képtelenek voltak őt így látni, még akkor sem, ha az elején hűsödköttek, mint Péter: Uram ez nem történhet meg veled... A Szűzanya viszont képes ott maradni, jelen maradni ezen az úton. Az Úr Jézus pedig jelen tudott maradni a szenvedésében és nem azt mondta, hogy nem akarok szenvedve látni a szenvedésem miatt. Nem küldte el, nem mentette fel az édesanyját, hanem azt sugallta, hogy ő most nagyon fog szenvedni ugyan, de megengedi a Szűzanyának, hogy jelen legyen ebben a szenvedésben.

Az Úr Jézus megengedi, hogy Mária szenvedjen az ő jelenlétében látva az ő szenvedését, de nem keveredik össze Szentanyjának szenvedésével. Izajás próféta könyvéből származó, az Úr Jézusra vonatkoztatott Ebed Jahve-dalokból szoktuk idézni: *a mi betegségeinket ő viselte, és a mi fájdalmainkat ő hordozta (Iz 53,4a)* És valóban értünk szenvedett és velünk és bennünk is szenved, de ez nem azt jelenti, hogy megspóroltatná velünk a szenvedést, hisz a Szűzanya szívét is hét tör járta át. De az Úr Jézus kapcsolatba marad velünk, a legtisztább, a legtiszteletteljesebb kapcsolatba, ahogyan az Atya is kapcsolatba marad vele a kereszten. *Istenem, Istenem, miért hagytál el engem... (Mt 27,46; Mk 15,34)* hangzik a 21. zsoltár kiáltása a kereszten, de ez nem arról szól, hogy a jó Isten távol lenne, hanem pontosan arról, hogy a jó Isten megszólítható, mert mindig kapcsolatba marad velünk. Az Úr Jézus ki tudja mondani: *félek és Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te! (Mt 26,39)* A kereszten is úgy tud jelen lenni, hogy nem hívja le az angyalokat segítségül, de nem is zsarol vagy fenyeget, nem veszi magára az áldozat szerepét. Szabad marad, el tudja mondani, amit érez és nem nyomja el a többiek.

Márton Áron püspök, Úrfelmutatás, Ditró 1969. augusztus 15.

Ez kellene belénk ivódjon. Hogy amint az Úr Jézus tiszteltetűen, méltósággal halt meg, úgy kell nekem a fájdalmait, a keresztségeimet, az elengedéseimet viselnem. Óáltala, Óvele és Óbenne lesz a mi szenvedésünk és jelenlétünk, a mi kapcsolataink és elengedéseink istentiszteletté és dicséretté.

Ferenc pápa – Gondoljunk a gyerekeinkre, az unokáinkra, mit hagyunk rájuk!

Ahhoz, hogy kijussunk egy járványból, ápolnunk kell magunkat, és ápolnunk kell egymást. Támogatnunk kell azokat is, akik a leggyengébbeket, a betegeket és az időseket gondozzák. Szokás az időseket elhagyni, magukra hagyni őket: ez ronda dolog. Ezek az emberek – akiket a spanyol „*cuidadores*” szó találóan határoz meg, vagyis akik gondjaikba veszik a betegeket – lényegi szerepet játszanak a mai társadalomban, még ha gyakran nem is kapják meg a megérdemelt elismerést és javadalmazást.

A gondoskodás embervoltunk arany szabálya, egészséget és reményt hoz magával (vö. **Laudato si’ enciklika** [LS], 70.). Gondoskodni a betegekről, a rászorulókról, az elhagyottakról: ez emberi és egyben keresztény érték.

Ezt a gondoskodást közös otthonunknak is nyújtani kell: a földnek és minden teremtménynek. Az élet minden formája összekapcsolódik (vö. **uo.**, 137–138.), és egészségünk az ökoszisztémák egészségétől függ, melyeket Isten teremtett, és amelyeknek a gondozását ránk bízta (vö. **Ter 2,15**). Viszont a visszaélés vele súlyos bűn, amely árt, káros és megbetegít (vö. **LS 8.; 66.**). A legjobb ellenszer közös otthonunk eme nem megfelelő használatára a szemlélődés (vö. **uo.**, 85.; 214.). Hogyhogy? Nincs oltóanyag, hogy a közös otthon gondozását ne hanyagoljuk el?

Mi az ellenszere annak a betegségnek, hogy nem vigyázunk közös otthonunkra? A szemlélődés.

„Ha valaki nem tanul meg megállni, hogy észrevegye és értékelje a szépet, nem meglepő, hogy minden használati tárggyá és gátlástalan visszaélés tárgyává válik számára” (uo., 215.). És „egyszer használatos” tárggyá is. Pedig közös otthonunk, a teremtett világ nem pusztán „erőforrás”. A teremtmények önmagukban értékesek, és „mindegyik a maga módján Isten végtelen bölcsességének és jóságának egy-egy sugarát tükrözi” (**Katolikus Egyház katekizmusa**, 339.). Ezt az értéket és ezt az isteni fénysugarat fel kell fedeznünk, és felfedezéséhez csendben kell maradnunk, hallgatnunk kell, szemlélődnünk kell. A szemlélés is gyógyítja a lelket.

Szemlélődés nélkül könnyen kiegyensúlyozatlan és nagyképi antropocentrizmusba eshetünk, az „én” kerül mindenek középpontjába, mely túlértékeli embervoltunk szerepét, és minden más teremtmény fölötti feltétlen uralkodóvá tesz bennünket. A teremtésről szóló bibliai szövegek torz értelmezése hozzájárult ehhez a téves elképzeléshez, mely a föld kizsákmányolását és teljes tönkretételét eredményezi.

A teremtett világ kizsákmányolása: ez a bűn. Azt hisszük, mi vagyunk a középpontban, el akarjuk foglalni Isten helyét, és leromboljuk a teremtés harmóniáját, Isten tervének harmóniáját.

Ragadozókká válunk, megfedkezünk arról a hivatásunkról, hogy az élet őrzői legyünk. Természetesen meg lehet és meg kell művelnünk a földet, hogy éljünk és fejlődjünk. De a

megművelés nem azonos a kizsákmányolással, és mindig gondoskodás kíséri: szántás és védelem, megművelés és gondozás... Ez a küldetésünk (vö. **Ter 2,15**). Nem számíthatunk arra, hogy anyagi szinten tovább fogunk növekedni anélkül, hogy gondoznánk a minket befogadó közös otthont. Legszegegyebb testvéreink és földanyánk nyögnek az általunk okozott kár és igazságtalanság miatt, és új haladási irányt követelnek. Megtérést, irányváltást követelnek tőlünk: gondoskodni kell a földről, a teremtésről is.

Ezért fontos visszanyerni a szemlélődő dimenziót, vagyis azt, hogy a földet, a teremtett világot ajándéknak tekintsük, ne pedig olyasminnek, amit haszonszerzés céljából ki kell zsákmányolni. Ha szemlélődnünk, felfedezünk a többiekben és a természetben a hasznosságuknál valami jóval nagyobbat. Itt van a probléma lényege: szemlélni annyit jelent, mint túllépni egy dolog hasznosságán.

A szép szemlélés nem annak kizsákmányolását jelenti: a szemlélés ingyenesség. Felfedezzük a dolgoknak Isten által beléjük ültetett belső értékét. Amint azt sok lelki mester tanította, az égnek, a földnek, a tengernek, minden teremtménynek megvan ez az ikonikus képessége, ez a misztikus képesség arra, hogy visszavigyen bennünket a Teremtőhöz és a teremtéssel való közösséghez. Például Loyolai Szent Ignác Lelkigyakorlatos könyvének végén arra hív bennünket, hogy végezzünk „szemlélődést a szeretet elnyeréséért”, vagyis vegyük fontolóra azt, ahogyan Isten néz teremtményeire és örül velük; és fedezzük fel Isten jelenlétét teremtményeiben, szabadon és kegyelemmel szeressük és vegyük gondjainkba őket.

Loyolai Szent Ignác: „Mindent Isten nagyobb dicsőségére!”

A szemlélődés, mely gondoskodó magatartáshoz vezet bennünket, nem azt jelenti, hogy a természetet kívülről nézzük, mintha mi nem lennénk beágyazva a teremtésbe. Mi ugyanis a természetben belül vagyunk, a természet részei vagyunk. Inkább belülről kell kiindulnunk, önmagunkat a teremtés részeként kell felismernünk, főszereplővé kell válnunk, és nem szabad egy amorf, csak kizsákmányolandó valóság pusztá nézőinek képzelnünk magunkat.

Aki így szemlélődik, nemcsak azon csodálkozik, amit lát, hanem azért is, mert eme szépség szerves részének érzi magát; és azt is érzi, hogy őriznie, védelmeznie kell azt. Egy

dolgot nem szabad elfelejteni: akik nem tudják szemlélni a természetet és a teremtett világot, azok a személyeket sem tudják szemlélni a maguk gazdagságában.

Aki pedig úgy él, hogy kizsákmányolja a természetet, végül az embereket is kizsákmányolja, és rabszolgaként bánik velük. Ez egyetemes törvény: ha nem tudod szemlélni a természetet, akkor nagyon nehezen fogod tudni szemlélni az embereket, az emberek szépségét, a testvéreket, a nővéreket.

Aki képes a szemlélődő nézésre, könnyebben nekikezd megváltoztatni azt, ami pusztulást okoz és károsítja az egészséget. Azon fog dolgozni, hogy új termelési és fogyasztási szokásokat tanítson és mozdítson elő, a gazdasági növekedés új modelljéhez járul hozzá, mely garantálja a közös otthonnak és az embereknek a tiszteletét. A cselekvésben szemlélődő ember a környezet örvéé fog válni: ez gyönyörű! Mindannyiunknak a környezetnek, a környezet tisztaságának örvéé kell válnunk, meg kell próbálnunk az ezeréves kultúrák ősi tudását ötvözni az új technikai ismeretekkel, hogy életmódunk mindig fenntartható legyen.

Végül, szemlélődés és gondoskodás: ez az a két magatartásforma, amely megmutatja az utat az ember és a teremtés közötti kapcsolat kijavításához és egyensúlyának helyreállításához. Sokszor a teremtéssel való kapcsolatunk ellenséges kapcsolatnak tűnik: pusztítom a teremtést, hogy előnyre tegyek szert; kizsákmányolom a teremtett világot saját előnyömré. Ne felejtsük, hogy drágán fizetünk ezért. Ne felejtsük el a spanyol mondást: „Isten mindig megbocsát; mi, emberek néha megbocsátunk; a természet azonban sosem bocsát meg.”

Ma olvastam az újságban az Antarktisz két nagy gleccseréről az Amundsen-tenger közelében: leomlóban vannak. Szörnyű lesz, mert a tengerszint emelkedni fog, és ez sok-sok nehézséget és tömérdek bajt fog okozni. És miért? Mert túlmelegszik a föld, nem gondozzuk a környezetet, nem gondozzuk a közös otthont. Ezzel szemben, amikor a teremtéssel átvitt értelemben – hadd használjam ezt a szót – testvéri a kapcsolatunk, akkor a közös otthon örvéé válunk, az élet és a remény őrei leszünk, őrizzük az örökséget, amelyet Isten ránk bízott, hogy a jövőbeli nemzedékek örülhessenek neki. Mondhatja azonban valaki: „Én úgyis boldogulok valahogy.” De a kérdés nem az, hogy miként fogsz ma boldogulni – ezt egy német, kiváló protestáns teológus, Bonhoeffer mondta –, nem az a kérdés, hogy te ma hogyan lábalsz ki a bajból; a kérdés az, hogy mi lesz az örökség, milyen lesz a jövő nemzedék élete.

Gondoljunk a gyerekeinkre, az unokáinkra: mit hagyunk rájuk, ha kizsákmányoljuk a természetet?

Őrizzük ezt az utat, így „őrei” leszünk a közös otthonnak, őrei az életnek és a reménynek. Őrizzük meg az örökséget, amelyet Isten ránk bízott, hogy a jövő nemzedékei is élvezhessék. Külön is gondolok azokra az őslakos népekre, amelyeknek mindannyian köszönettel tartozunk, de bűnbánattal is, hogy jóvátegyük a számukra okozott kárt. De gondolok

azokra a mozgalmakra, egyesületekre, népi csoportokra is, amelyek elkötelezetten dolgoznak területük természetes és kulturális értékeinek védelmében. Ezeket a társadalmi valóságokat nem mindig becsülik meg, olykor még akadályozzák is, mert nem termelnek pénzt; a valóságban azonban egy békés forradalomhoz járulnak hozzá, melyet „a gondozás forradalmának” nevezhetünk. Szemlélődve nézzünk, hogy tudjunk gondoskodni, szemlélődve nézzünk, hogy tudjunk őrizni, őrizni egymást, a teremtett világot, gyermekeinket, unokáinkat és őrizni a jövőt! Szemlélődve nézzünk, hogy gyógyítsunk, és örökséget hagyjunk a jövő nemzedékeire!

Nem szabad azonban egyesekre hagynunk azt, ami minden ember feladata! Mindannyian a „közös otthon őrzőjévé” válhatunk és kell is válnunk, olyanná, aki képes dicsérni Istent teremtményeiért, képes szemlélődve nézni és megvédeni az ő teremtményeit.

Fordította: Tózsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

A szentatya szeptemberi imaszándéka

Imádkozzunk azért, hogy a földgolyó tartalékait ne zsákmányolják ki, hanem méltó módon és belátással osztozzanak rajta! Mondjunk nemet a kizsákmányolásra és igent a megosztásra! Imádkozzunk mindazokért, akik a tengeren dolgoznak és a tengerből élnek, beleértve a tengerészeket, a halászokat és családjaikat.

Forrás: Vatikáni Rádió

Exc. Ft. Bíró László püspök –

Hívom a családokat 2020 augusztusában

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseiket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

„Kedves apuka, köszönöm, hogy eljött – fogadta a tanárnő vendégét, a város egyik hivatalnokát –, szeretném megbeszélni Önnel a fiával kapcsolatos problémákat.” „Köszönöm, hogy elhívott – válaszolt a hivatalnok –, hívása felkeltette az érdeklődésemet. Nekem ugyanis nincsenek problémáim a fiammal. Milyen gond van itt, az iskolában?” „Itt bizony vannak gondok – vette át a szót a tanárnő –, az a helyzet, hogy a

fiú nem tud kapcsolatot kialakítani a társaival, és azok se akarnak vele barátkozni.” „Tehát nem a fiammal van gond – kérdezte az apa –, hanem a társaival? Ezt a problémát az iskolának kell kezelnie, ez nem rám tartozik.” „Csakhogy – szólt közbe a tanárnő – az ön fia el-elopja a társai holmiját, ceruzáit, tollait, néha a pénzét is. Az ilyen gyerekekkel nem szívesen barátkoznak a többiek.” A hivatalnok kicsit elgondolkodott. „Tehát a többiekben múlik, nem a fiamon. Akinek olyan holmija van, amely fontos neki, amelyért felelős, vigyázzon rá, őrizze jól, ha nem ezt teszi, hibát követ el, és ne panaszkodjék. Az iskola pedig teremtsen meg az értékek megőrzésének lehetőségét, oktassa-nevelje úgy a gyerekeket, hogy maguk gondoskodjanak a holmijuk biztonságáról. Kedves tanárnő, további sok sikert kívánok oktató-nevelő munkájához” – fejezte be a hivatalnok, és kilépett a fogadószobából. „Én pedig azt gondolom – mondta az igazgató értesülve a történetekről a tanárnőnek –, hogy forduljunk a rendőrséghez. A fiú büntethető, mert elmúlt 12 éves, és van a rovasán már több nagyértékű lopás is. Ha nem lépünk, megbénul az oktatás, az egész osztály megsínyli.”

„Igen, lépniünk kell – válaszolt a tanárnő –, de gondoljuk meg: ez a fiú nem bűnöző, de szerencsétlen. Szörnyű zavaros házasságba született bele, a szülők elváltak, de időnként mégis együtt élnek. Ebben a családban senki nem fordulhat senkihez bizalommal, mert senki sem bízhat senkiben. A fiú nem tudja felmérni, hogy tetteinek következményei kinek lesznek javára vagy kárára. Ha megbüntetik, tovább csúszik lefelé. Szeretném megmenteni!”

Szent Pál a keresztény élet erkölcsi törvényét így foglalja össze: Azt, hogy ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamis tanúságot ne szólj, ne kívánd meg a másét, és ami egyéb parancs még van, újra egybefoglalja ez az egy parancs: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat (vö. **Mt 22,37–40**). A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak.

A parancs teljesítése tehát a szeretet (vö. **Róm 13,9–10**). Jézus tanítványainak ezt így magyarázta meg: „Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Azért mondtam nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömetök teljes legyen” (**Jn 15, 9–11**).

Korunk felvilágosodott embere abban a (tév)hitben él, hogy az örömhöz, a boldogsághoz három dolog kell: hatalom, pénz és élvezet. A hatalom birtokában másoknak parancsolhat, és nem kell mások akarata előtt meghajolnia; ha elegendő pénze van, minden vágyát kielégítheti; az élvezet pedig az életet széppé, gyönyörtelivé teszi. Eluralkodott az individualizmus, megkérdőjeleződött az egyetemes igazság létezése, így a relativizmus egyre inkább nihilizmussá vált. Ugyan még sok szó esik a szabadságról, az emberi méltóságról és az emberi jogokról, de tisztázatlan ezek összefüggése egymással és az emberi közösséggel. Egyre inkább kiüresedik az etika.

Az önmegvalósítás vágya komoly nyomást fejt ki egy olyan

individualista etika kialakítására, amelyben a szabadság és az egyenlőség egymástól független, így háttérbe szorul az emberiségért érzett közös felelősség és a közjó iránti elköteleződés. Aranyaszájú Szent János már a 4. században figyelmeztetett: „Ha nem osztod meg javaidat a szegényekkel, az azt jelenti, hogy meglopod és megfosztod őket az élettől. A javak, melyeket birtokolunk, nem a miénk, hanem az övék.”

Idézzétek fel rokonit, barátit, ismerősi körötökből olyan embereket, akiknek élete a hatalom, pénz, élvezet utáni hajszában telt! Elérték-e a boldogságot? Igaz-e a mondás: A pénz nem boldogít, de a hiánya boldogtalanná tesz?

Az önmegvalósítás vágyából indul ki a családi viszonyok lebontására és újjászervezésére irányuló törekvés és az emberi mivoltunkat már születésünkkel meghatározó tényeknek és adottságoknak – nemünknek, fajunknak, nemzetiségünknek – el nem fogadása. Az etika dekonstrukciója itt lehatol a biológiai antropológiai alapokig. Az ember életét kívülről, mástól kapja, anélkül hogy bármibe beleszólása lett volna. A férfi és a nő különbözőségben jön a világra – akik ezt a tényt nem akarják elfogadni, megpróbálják a nemiséget akaratuk szerint technikailag befolyásolni és a társadalmi berendezkedést a nemiségtől függetleníteni.

A mindenhatóság mai örületében megszállottan próbálják radikálisan hatalmuk alá hajtani a származást is, azt hirdetik, hogy az embernek joga van bárhol a világon – akár eredeti kultúrájától radikálisan különböző kultúrában – élni, és ezt a jogát minden joghatóságnak el kell ismernie. Ezért buzdítanak a kulturális eszközök – a művészet, az erkölcs és a vallás – lerombolására, ahelyett, hogy a hatalom megszerzéséért folytatott harcban megjelenő visszaélésekkel és züllöttséggel szállnának szembe. A harc valójában a szeretetre való elrendeltségünk ellen folyik: a férfi és a nő kreatív különbözősége ellen, az utódok létrehozása ellen és az élet adományként való elfogadása és értelmének megértése ellen.

Hogyan tudod gyerekeidet megóvni korunk álságos szeretetkultuszától, „az igazság nem is létezik” nihilista csapdájától és teremtettségünk el nem fogadásától?

A család – mint minden közösség és társadalmi kapcsolat – mély kulturális válságon megy keresztül. A családi kapcsolatok törekényesége különösen veszélyes, mert a család az a hely, ahol meg lehet tanulni a különbözőségben való együttélést, a másokhoz tartozást. A házasságot egyre inkább csupán az érzelmi elégedettség egyik formájának tekintik, mely tetszés szerint bármi mással helyettesíthető és módosítható. Valójában a házasság a társadalomnak sokkal többet nyújt, mint a pusztá érzelmesség és egy-egy pár szükséglete. A posztmodern és globalizált individualizmus kedvez annak az életstílusnak, mely gyöngíti a személyek közötti kötelékek kifejlődését és stabilitását, és eltorzítja a családi kapcsolatokat. A lelkipásztorkodásnak mind jobban meg kell mutatnia, hogy az egység mennyire Atyánkkal olyan szeretetközösséget igényel, mely gyógyítja, elősegíti és erősíti a személyek közötti kapcsolatokat, a mások elismerését, a sebek gyógyítását, a hidak építését, új kapcsolatok létrehozását és az „egy-más terhének hordozását” (Gal 6,2) (vö. EG 66,67).

Hogyan állíthatod a felebaráti szeretetet a családon belüli és családok közötti kapcsolatok erősítésének szolgálatába?

Az év végi osztályozó értekezleten a tanárok csodálkozva hallották, hogy a régebben lopósnak mondott fiú magatartása példás. Megkérték a fiú osztályfőnökét, a tanárnőt, hogy magyarázza meg, mi történt. „Először saját magamnak kellett megértenem – kezdte a tanár –, hogy itt nem segít a szigor, a büntetés, itt egyedül a szeretet segíthet. Ez a fiú nem az ördög, nem gonosz; rajta kívül álló okokból lejtőre került, csúszik lefelé, és nem látja sem a lejtő alját, sem a megállás lehetőségét, és semmi nem készíti arra, hogy megpróbáljon felfelé kapaszkodni. Úgy érzi, hogy neki csak parancsolnak, de igazán senki nem vár tőle semmit. Hát akkor ő miért erőlködne? Meghívtam az iskolapszichológusunkat, jöjjön el egy osztályfőnöki órára, és beszéljessen el a kapcsolatokról a gyerekekkel, köztük a fiúval is. Az osztállyal pedig egyszer – amikor a fiú hiányzott – megbeszéltük, hogy szeretni fogjuk, igazán, szívből, és mindenben segítjük, de úgy, hogy ne fogjon gyanút, hogy ne hihesse azt, hogy itt valami ellene készülődik. Az iskolapszichológusnak is sikerült vele többször négy szemközt beszélgetnie, mert a fiú rájött, hogy egy ilyen beszélgetés után valami jó érzés tölti el, ilyet otthon sohasem érzett. Aztán jött a nagy kirándulás a Mátára, ahol az egész osztály befogadta, megválasztotta kapitánynak, és ő szemmel láthatóan jól érezte magát. Mondanom sem kell, hogy hónapok óta semmi nem tűnt el, az osztály pedig olyan vidám közösség lett, amilyen még soha nem volt. Sőt – szólt közbe az igazgató – ennek az osztálynak lett idén iskolánkban a legjobb tanulmányi átlaga. Tanultunk valamit: a szeretet megemeli még a tanulmányi átlagot is!”

**Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke**
Forrás: Magyar Kurír

Exc. Ft. Dr. Kovács Gergely érsek – Szentírás-vasárnapi felhívás és gyűjtés

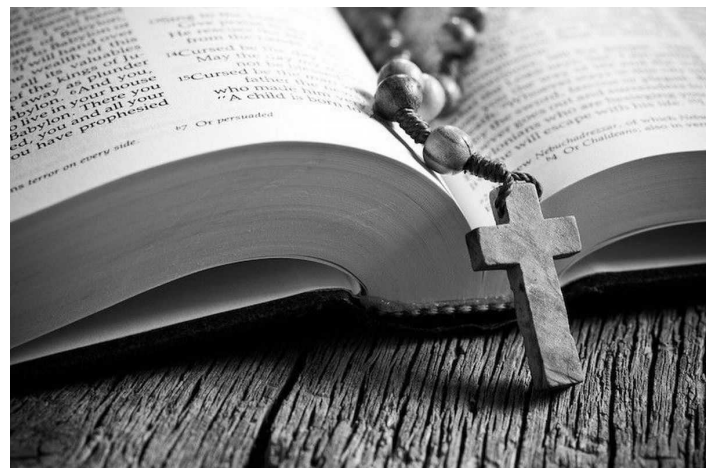
Szentírás vasárnapjára ebben az évben is főegyházmegyei

gyűjtést rendelék el a Szentírás üzenetének terjesztése céljából. Isten Igéjének ismertetése, hirdetése elsőrendű feladatunk a lelkipásztori szolgálatban. Külön köszönet azoknak a papoknak, akik előadásokat tartottak a Szentírásról vagy bibliaolvasó csoportokat szerveztek. Köszönetet mondok a Tiszteltendő Paptestvéreknek azért, hogy az elmúlt esztendőben is öntudatos hozzáállással karolták fel és támogatták e kezdeményezést. Kérem Paptestvéreimet, szervezzék meg egyházközségükben idén is a gyűjtést.

Szeptember 20-án a szentmisék keretében olvassák fel alábbi, a híveknek szóló körlevelem:

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Közeledik szeptember vége, amikor egyházunkban Szent Jeromosnak, a szentírástudomány pártfogójának emléknapját Szentírás vasárnapjaként ünnepeljük. Idén Szent Jeromos halálának 1600. évfordulójára emlékezünk. A Bibliát latinra fordító egyházatyja találó mondása szerint „aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust!”

Amikor Izrael népe a babiloni száműzetés után visszatért hazájába, ünnepélyes keretek között olvassák fel újra a Törvényt. Nehemiás könyve meghatóan mutatja be ezt a jeletet. Az elhurcoláskor szétszóródott nép Jeruzsálemben, a Víz-kapu előtti terén „egy emberként” gyűl az Írás köré és „nagy figyelemmel hallgatja” (Neh 8,1–3) annak minden szavát, mert tudja, hogy ebben rejlik az átélte események értelme (vö. Neh 8,8–10).

A Biblia az Úr népének könyve, és ez a nép, amikor hallgatja azt, a szétszóratásból és megosztottságtól átlép az egységbe. Isten szava ugyanis egyesíti a hívőket, egyetlen néppé teszi őket (vö. Ferenc pápa, *Aperuit illis*, 4). A II. Vatikáni Zsinat pedig így tanít: „Az egyház mindenkor úgy tisztelte az isteni Írásokat, mint magát Krisztus testét, az élet kenyerét ...” (Dei Verbum, 21). Állandóan bizalmas kapcsolatban kell lennünk a Szentírással, különben szívünk hideg marad, szemünk pedig a vakság számtalan formájától sújtva zárva marad (*Aperuit illis*, 8). Jézus Krisztus a Szentíráson keresztül kopogtat az ajtónkon; ha meghalljuk és kinyitjuk

elménk és szívünk ajtaját, akkor Ő belép életünkbe és velünk marad (vö. **Jel 3,20**). Isten szava nemcsak a múltra és a jövőre vonatkozik, hanem a jelenre is. Maga Jézus jelenti ki: „*Ma beteljesült ez az Írás, amelyet hallottatok*” (**Lk 4,21**). Aki mindennap Isten szavával táplálkozik, az Jézushoz hasonlóan nem esik sem a múlt feletti meddő nosztalgiazás, sem a jövőre irányuló, valóságtól elrugaskodott utópiák kísértésébe.

Ezekiel próféta könyvében egy sokatmondó, jelképes jelenettel találkozunk. Az Úr felszólítja a prófétát, hogy egye meg a könyvtekerect. Ezt Ezekiel így éli meg: „*Olyan édes volt a számban, mint a méz*” (**Ez 3,3**). Patmosz szigetén a Jelenések könyvének szerzője is hasonló tapasztalatot él át (vö. **Jel 10,8-10**). Isten szavának édessége arra készítet bennünket, hogy osszuk meg ezt mindazokkal, akikkel találkozunk, hogy ezáltal is kifejezzük reményünket (vö. **1Pét 3,15-16**). Sosem szabad megengednünk, hogy Isten szava megszokottá váljon számunkra. Mindig táplálkoznunk kell vele, hogy felfedezzük és elmélyítsük az Istennel és testvéreinkkel fennálló kapcsolatunkat (**Aperuit illis, 12**). Isten szava folyamatosan emlékeztet bennünket az Atya irgalmas szeretetére is, aki azt kéri gyermekeitől, hogy szeretetben éljenek.

A szegény Lázárról szóló példázatban erre vonatkozóan értékes eligazítást találunk. Amikor a szegény Lázár és a gazdag ember meghal, ez utóbbi látva Lázárt Ábrahám kebelén, arra kéri Ábrahámot, küldje el őt testvéreihez, hogy figyelmeztesse őket a felebaráti szeretetre, nehogy nekik is ugyanazokat a gyötrelmeket kelljen elszenvedniük. Ábrahám ezekkel a szavakkal utasítja vissza a kérést: „*Ott van nekik Mózes, és ott vannak a próféták, hallgassanak azokra!*” (**Lk 16,29**). Hallgassuk a Szentírást és gyakoroljuk az irgalmasságot! Ezzel a kihívással kell szembenéznünk életünkben. Isten szava képes felnyitni szemünket, hogy kiszabaduljunk a fuldoklás-hoz és meddőséghez vezető individualizmusból, és így megnyitja az utat a szolidaritás felé (**Aperuit illis, 13**).

Isten szava befogadásának útján Jézus édesanyja kísér bennünket, akit boldognak ismerünk, mert hitt az Úr által mondottak beteljesedésében (vö. **Lk 1,45**). Egyetlen szegény sem boldog csupán azért, mert szegény; akkor lesz az, ha Mária-hoz hasonlóan hisz Isten szavának beteljesedésében. Erre emlékeztet Szent Ágoston: „*Valaki a tömegben, különösen megragadva a lelkesedéstől, így kiáltott fel: »Boldog a méh, amely téged hordott.« És ő: »Inkább azok a boldogok, akik hallják Isten szavát, és megtartják.« Ezzel azt mondja, hogy anyám is, akit boldognak mondasz, épp azért boldog, mert megtartotta Isten szavát, nem azért, mert az Ige testet öltött benne és köztünk lakott, hanem mert megtartotta Isten Igéjét*” (**Beszédek Szent János evangéliumáról, X, 3**).

Az Isten Igéjének szentelt vasárnap erősítse meg Isten népét a Szentírással való kitartó foglalkozásban, amint maga a Biblia tanítja: „*Ez a szó egészen közel van hozzád: a szádban és a szívedben, hogy hozzá szabad életed*” (**MTörv 30,14**).

A Szentírás üzenetének terjesztése céljából főgyházmegyéinkben idén is gyűjtést szervezünk. Hálásan megköszönöm

ebből az alkalomból, hogy az elmúlt évben odaadón követ-tetek ezen felhívásunkat, és áldozatosan támogattátok azt, hogy minél többen meghallhassák Isten bátorító üzenetét. Valódi segítséget nyújthattunk ezáltal, hiszen – a Katolikus Magyar Bibliatársulatunk közvetítésével – sokak juthattak jutányos áron Bibliához és vehettek részt az év során különféle rendezvényeken.

Kérlek benneteket, kedves testvérek, lehetőségeitek szerint támogatassátok idén is pénzbeli adományaitokkal Egyházunk e fontos szolgálatát! Hálás köszönet előre is ezen áldozatokért! Emellett arra is buzdítalak benneteket, hogy kapcsolódjatok be a jövőben is a különféle rendezvényekbe, amelyeket a Szentírás üzenetének mélyebb megismerése céljából szervezünk.

Szentírás vasárnapja alkalmából szeretettel adom mindnyájatokra főpásztori áldásomat és kívánom, hogy gyarapodjatok Isten Igéjének ismeretében!

† **Gergely s.k. érsek**

Forrás: ersekseg.ro

Exc. Ft. Dr. Jakubinyi György – Kovács Gergely érsek az új örmény apostoli kormányzó

Szentatyánk, Ferenc Pápa 2020. szeptember 2-án elfogadta Exc. és Ft. Dr. Jakubinyi György nyugalmazott gyulafehérvári érsek lemondását az Örmény Kormányzóságról és kinevezte Exc. és Ft. Dr. Kovács Gergely gyulafehérvári érseket Örmény Apostoli Kormányzóvá ad nutum Sanctae Sedis.

Exc. és Ft. Dr. Kovács Gergely 1968. július 21-én született Kézdivásárhelyen. Szülővárosában érettségizett. 1987-ben kezdte meg teológiai tanulmányait Gyulafehérváron, majd 1990-ben Rómában a Collegium Germanicum et Hungaricum növendékeként folytatta a Gregoriana és a Lateráni Pápai Egyetemeken. 1993. július 3-án a gyulafehérvári főgyházmegye számára szentelte pappá szülővárosában Bálint Lajos érsek. Római tanulmányait egyházbizományi doktorátussal 1996-ban fejezte be. Ezt követően egy évig Marosvásárhelyen a Keresztelő Szent János-plébánián segédlelkészként tevékenykedett. 1997 augusztusában visszatért Rómába, azóta a Kultúra Pápai Tanácsának (a Vatikán kulturális minisztériumának) szolgálatában áll, 2004 óta irodavezetői minőségben.

Emellett a Kléruskongregáció és a Rota Romana Bíróság munkatársa. 2000 júliusától pápai káplán. 2012 februárjától Márton Áron szentté avatási ügyének posztulátora. 2019. december 24-én Ferenc Pápa kinevezte gyulafehérvári érsekké. 2020. február 22-én Őminenciája Gianfranco Ravasi bíboros szentelte püspökké és ugyanazon a napon be is iktatták.

A romániai apostoli gregorián (ortodox) örmények 1686-ban fogadták el az úniót Rómával. 1687-ben a Szentszék megalapítja az erdélyi örmény katolikus apostoli vikáriátust. A Román Állam és a Szentszék közötti konkordátum után 1930. június 5-én Szamosújvár székhellyel megalapítják a mai Romániában élő Örmény Rítusú Katolikusok Ordinariátusát.

1991. június 5-től az Ordinariátus személyi unióban van a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekséggel, miután Exc. és Ft. Jakubinyi György érseket nevezték ki Romániai Örmény Apostoli Kormányzónak ad nutum Sanctae Sedis. Jelenleg az Ordinariátushoz négy plébánia tartozik (Szamosújvár, Gyergyószentmiklós, Erzsébetváros, Szépvíz), négy katolikus papja van, melyből kettőnek engedélye van örmény rítusban misézni. A hívek száma 384.

Isten kegyelme, a Boldogságos Szűzanya oltalma, Világosító Szent Gergely Atyánk áldása kísérje az újonnan kinevezett Apostoli Kormányzót „mindannyiunk és az Anyaszentegyház javára”.

**† Jakubinyi György nyugalmazott érsek,
nyugalmazott Örmény Apostoli Kormányzó**

Forrás: ersekseg.ro

Exc. Ft. Kerekes László gyulafehérvári segédpüspök köszönetnyilvánítása

Az alábbiakban Kerekes László segédpüspök köszönetnyilvánító levelét olvashatják, amellyel a Gyulafehérvári Római Katolikus Egyházmegye papjaihoz és híveihez fordult a legújabb érseki körlevél keretében, az augusztus 29-i csíksomlyói püspökszentelés kapcsán.

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Főtisztelendő Paptestvérek! Szeretett Jó Hívek!

Nagy öröm és hála van a szívemben a sok imádságért és a püspökszentelésen való részvételért. Hála és köszönet a DUNA TV és a Mária Rádió munkatársainak, hogy ismét mellénk álltak, és lehetővé tették azok számára is a lelki jelenlétet, akik az előírások, betegség miatt nem tudtak személyesen részt venni a püspökszentelésen. Örülök, hogy sokan velem együtt imádkoztak, valamint értem és a rám váró szolgálatért is, hiszen Szent Ágostonnal együtt én is vallom: „Veletem vagyok keresztény, értetek vagyok püspök.” Szeretném kifejezni mindenkinek hálámat azért, hogy velem együtt imádkoztak a püspöki szolgálat méltó felvételéért és annak hiteles gyakorlásáért.

Kiemelten köszönöm azt az alázatos és fegyelmezett magatartást, amelyet mind a főtisztelendő paptestvérek, mind a

kedves hívek tanúsítottak a szertartás alatt, különösen a távolságtartás és maszkviselés terén. Nehéz szívvel tettük ezt, keresztként hordoztuk, de bízunk abban, hogy ez is megtermi méltó gyümölcsét.

Külön köszönet és hála a szentelő érsek atyának és a társ-szentelőknek, a nyugalmazott érsek atyának és a nyugalmazott püspök atyának, hogy kérésemre azonnal vállalták ezt a szolgálatot.

Nem utolsósorban szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik az ünnepség megszervezésében segítettek: mindeki úgy mellém állt, mintha a saját szenteléséről lenne szó!

A Jóisten fizesse meg mindenkinek munkáját, imáját!

† László s.k. segédpüspök

Forrás: Romkat.ro

Exc. Ft. Dr. Erdő Péter üzenete Budapestről – Az Eucharisztia iránti vágy dominálta ezt az esztendőt

Ma (szeptember 20-án) fejeződött volna be Budapesten a Hősök terén a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) a záró szentmisével, a Statio Orbisszal. A világiárvány miatt a katolikus világtalálkozót egy évvel később rendezhetik meg. A szervezők azonban az eredeti időpontban online előtalálkozót szerveztek a NEK jegyében, ahol egy héten át Erdő Péter bíboros személyes hangvételű felvezetőivel a kongresszus előadói, tanúságtevői osztották meg videóüzenetekben gondolataikat.

A különleges találkozó zárásaként a Hősök teréről a magyar főpásztor is üzen. Arról a térről, ami számos, nagy vallási esemény emlékét őrzi. Erdő Péter felidézi ezeket: „Itt volt az 1938-as eucharisztikus kongresszus megnyitása és lezárása is. Akkor a szentmisét Eugenio Pacelli bíboros vezette, aki bíboros államtitkárként XI. Pius pápa legátusa volt, később pedig a pápai széken utóda lett.”

A főpásztor hozzáteszi, hogy ezen a téren tartotta 1991-ben II. János Pál pápa is azt az ünnepélyes szentmisét, amelyen több mint félmillió hívő vett részt.

„Dramai pillanatok voltak azok, egy megszabadult országnak az útkeresése. Pont a pápai mise alatt érkezett a hír a moszkvai Janajev-puccsról. Aki abba a generációba tartozik

még emlékszik rá, hogy egy pár órán keresztül az egész világ visszafojtotta a lélegzetét, hogy mi lesz ebből. És II. János Pál pápa imádkozott itt a téren a békéért, a népekért és azért, hogy mindannyian szabadságban élhessünk.”

Az online előtalálkozóra küldött üzenetekből kiderült, hogy milyen komoly tanulságokat hordoz a katolikus közösség számára a járvány időszaka. Erdő Péter így összegzi ezt:

„Nagyon sok online szentmise-közvetítést tartottunk, de mindenki tudta, hogy ez nem egyenértékű a személyes jelenléttel. Tehát az Eucharisztia iránti vágy dominálta ezt az esztendőt. Adja Isten, hogy jövő ilyenkor valóban együtt ünnepelhessünk a világ minden tájáról érkező hívőkkel együtt!”

Forrás: Magyar Kurír

Márton Áronra emlékezve

Szász István Szilárd –

Márton Áronra emlékeztek születésének 124. évfordulóján

Ünnepélyes szentmise és előadás keretében emlékeztek meg boldogemlékü Márton Áron püspökről születésének 124. évfordulóján szülőfalujában, Csíkszentdomokoson. A szentmisét Kovács Gergely gyulafehérvári érsek mutatta be Jakubinyi György nyugalmazott érsek, Tamás József nyugalmazott segédpüspök és számos pap koncelebrálásával. A kántori szolgálatot Fórika Attila látta el, Marton József egyetemi professzor pedig előadással tisztelgett a nagy püspök előtt.

Kilencedik alkalommal tartották meg a konferenciával egybekötött megemlékezést, amelyet 2012 óta minden évben Márton Áron püspök úr születése napjához legközelebb eső szombaton ünnepelnek.

A helyiek úgy tartják, és ezt maga az érsek úr is megerősítette prédikációjában, hogy augusztus végén egy kicsit mintha Kovács Gergely püspök úr is csíkszentdomokosivá válna, aki lelkiügyének tartja Márton Áron boldoggá és szentté avatását. Homíliájában az érsek kiemelte, hogy a maszkok ellenére jó látni a mosolygó szemeket, valamint megjegyezte, hogy aki Csíkszentdomokosra látogat, láthatja, megtapasztalhatja Márton Áron püspök tiszteletének jeleit. „Fontos kifejezni – nyomatékosította a főpásztor –, hogy Márton Áron püspök úr biztos pont számunkra, olyan pont, amelyhez viszonyíthatjuk, viszonyítani kell az életünket. Kövessük a példáját, ne csak szóban, ne csak azzal, hogy büszkék vagyunk rá, hanem mindennapi életünkben.”

Kovács Gergely érsek személyes vallomást tett: 2012 – azóta ünneplik a megemlékezéseket – számára is fordulatot jelentett, ugyanis abban az évben nevezte ki őt Jakubinyi György érsek Márton Áron szentté avatási eljárásának posztulátorává, és abban az évben járt először Csíkszentdomokoson is. Az eltelt 8 évben Áron püspök egyre nagyobb teret és szerepet kapott az érsek életében, ami nem csak amiatt van, ami kívülről látható, hogy rendezvényekkel, kiadványokkal, zarándoklatokkal és más kezdeményezésekkel igyekezett

előmozdítani Márton Áron püspök tiszteletét és hagyatékának felkarolását, hanem elsősorban azt a változást jelenti benne, ami a legtöbb esetben kívülről nem látható. Amikor rá emlékezik és tisztelettel hajta meg előtte a fejét, akkor elsősorban hála és köszönet van benne mindazért a segítségért, támogatásért és Istennél való közbenjárásért, amit Márton Áronnak köszönhet, amit folyamatosan megtapasztal.

A főpásztor arra kérte a híveket, hogy ne csak szóval, hanem szívvel és hittel kérjék Áron püspök közbenjárását. „Tiszteletét ne csak látható jelekkel mozgítsuk elő, hanem szívünk, lelkünk élő reményével, hogy ő valóban közben jár értünk és segít nekünk, ha hittel, meggyőződéssel kérjük tőle” – buzdított az érsek. Ő már most úgy imádkozik hozzá, mint-ha boldoggá és szentté lenne avatva. Azon reményének és vágyának adott hangot, hogy még többen, még többször, még buzgóbban fognak Márton Áron közbenjárásáért imádkozni.

Isten tisztában van Áron püspök életszentségének a kérdésével, de amíg a szakemberek az ügy előrehaladásán dolgoznak, nekünk arról kell meggyőznünk Istent, hogy számunkra fontos Áron püspök, nekünk kell megmutatni, hogy megérdemljük Áron püspök boldoggá és szentté avatását – fogalmazott az érsek, majd egy fohással zárta szentbeszédét: „Áron püspök, járj közben értünk Istennél, mi pedig megígérjük, hogy nem kell szégyenkezned miattunk.”

Márton Áron püspök prédikál. Lónya, 1969. szeptember 8.

A szentmisét követően Marton József professzor tartott előadást Márton Áron küzdelme Dél-Erdélyben 1940–1945 között címmel. Az előadás keretében a közönség két, eddig nyomtatásban meg nem jelent verset hallhatott Bárd Oskártól (1893–1942).

A megemlékezés egy online előadással is kiegészült: a Márton Áron Múzeum Facebook-oldalán és Youtube-csatornáján közzétették Marosán Csaba színművész Emberkatedrális. Főhajtás Isten szolgája Márton Áron emléke előtt című előadását, amit az alábbiakban tekinthetnek meg.

Márton Áronra emlékezve halálának 40. évfordulóján

1980. szeptember 29-én reggel háromnegyed kilenckor, a

Szent Mihály-napi búcsúra szólító harangozás alatt Gyulafehérváron meghalt Márton Áron, a gyulafehérvári római katolikus főegyházmegyét 1939-1980 között vezető püspök, a 20. századi erdélyi magyar közélet egyik legkiemelkedőbb alakja, a hívek legendásan szeretett püspöke, aki felemelte szavát a zsidók deportálása ellen, aki határozottan állást foglalt a kommunista hatalommal szemben, amiért letartóztatták és életfogytiglani börtönre ítélték, és csak nemzetközi nyomásra engedték ki onnan. Aki több mint egy évtizedig élt házi őrizetben, aki nem fogadott el feltételeket, mindig kiállt az igazáért, és aki ezért a Securitate legfeketébb listáján volt rajta. A hatóságok hírzárlatot rendeltek el, így az újságok nem számolhattak be a püspök haláláról (így arról csak az egyház távirati és egyéb értesítőiből, illetve a Szabad Európa Rádió magyar és román nyelvű műsorából lehetett értesülni), és minden eszközzel megpróbálták megakadályozni a híveket abban, hogy akik mégis tudomást szereztek a halálhíreről, azok ne tudják elkísérni utolsó útjára. Tartottak tőle, hogy nehogy nagy tömeg gyűljön össze a temetésén és esetleg politikai demonstráció alakuljon ki, mert tudták, hogy Márton Áron népszerűségével, tömegeket vonzó hatásával még a temetésen is számolni kell. Ilyen körülmények között azonban még Gyulafehérvárra eljutni is nehéz volt.

Egy fennmaradt történet szerint a csíkszentdomokosiak például csoportosan utaztak volna a temetésre, buszt is fogadtak, de azt végül a temetést megelőző éjszaka, benzinhiányra hivatkozva lemondta a busztársaság, miután elment már az utolsó vonat is, amivel Fehérvárra utazhattak volna. Ilyen körülmények között kellett eljutnia Török Gáspár (vagy ahogyan ma mindenki hívja: Gazsi bácsi) marosvásárhelyi fotóművésznek is az október 4-én tartott temetésre.

Isten szolgája Márton Áron püspök temetésén (1980. október 4.) Török Gáspár EFIAP díjas marosvásárhelyi fotóművész készített fotókat (Original ORWO Color Dia Film). A diákról készített nyomtatott képek Gyulafehérváron, a 2016. szeptember 29-i ünnephez kapcsolódóan voltak láthatóak, az egyházművészeti kiállítás előterében.

Márton Áron – Család és nép

A jó és rossz ősi küzdelme korunk színpadán a szemeink előtt folyik, s már apokaliptikus méreteket öltött. Az ártatlannak és ártalmatlanoknak hitt eszmék, melyeket jámbor tudósok eddig könyvekben és tudóskodó előadásokban, politikai vezérek pedig szórakoztató kakasviadalokon vitattak, élet nélküli világukból földre érve életalakító igénnyel álltak az ember elé, s társadalmi útjukat ma vér és pusztulás jelzi. Isten angyalának és az ember romlására törő szellemvilág vezérének a harca ez. S a küzdelem, mint feltartóztatlan tűzvész, áttérjed az emberi élet minden síkjára, és – mintha mindkét fél a döntést akarná kikényszeríteni az összes erő bedobásával – az egész arcvonalon: erkölcsi téren, tudományokban, irodalomban, társadalmi és politikai síkon egyforma elkeseredéssel folyik a végzetes tusa. Az egyetemes párvia-

dalban minden kérdésbe van téve, ami emberi élet és érték hordozója, de minket főképp a harcnak az a része érint egészen közelről, amelyben a család és a nép mivoltát és sorsát vitatják.

A család az a legelső, öközösség, melyből az emberiség élete fakad. Az egyes emberé, de a népeké is, a testi élet, de a szellem-erkölcsi élet is. Az egymásra következő nemzedékek sora innen bomlik elő, és végeredményben itt sűrűsödik össze az emberiségnek minden küzdelme és győzelme, minden szenvedése és öröme, minden fáradtsága és lendülete. A legbensőségesebb emberi szeretetközösségnek a sértetlen állapota tehát, azaz: a család egészsége, erkölcsi tisztasága, szilárd kerete, a csorbíthatatlan szülői tekintély, a férj és feleség, a szülő és gyermek rendezett viszonya együtt biztosítják azokat a feltételeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy egészséges testű, megbízható erkölcsű és alkotó készségű emberek születheszenek, és életképes, alkotó erejű népek képződjének.

Korunk rontó szelleme azonban ezt az élethordozó intézményt is megtámadta. A teremtmény Isten félreérthetetlenül meghatározta törvényeit, de a modern ember hangzatos jelszavakkal, kifelé a tudomány és az egyéni szabadság nevében, valójában pedig mérhetetlenül önző lelkületből, kikezdte és megvetette ezeket. A következmények előtt lehetetlen szemet hunyni. Mióta a házasság törvényei meglazultak s célja és tartalma kezdett elsikkadni: virágot fakasztó tavasz helyett levél hullató őszen járunk, az emberiség életfája szuvas. A szeretetközösség helyett, melyben a legboldogítóbb és legdúsabb emberi viszonyoknak kellene fejlődniük, a családott, egymásra unt, ideges és bánatos, állandóan szétinduló vagy már szétment házások tömegével találkozunk; egészséges lelkű gyermekek helyett pedig fészekből kiesett, didergős madárfiókákat látunk, elvált szülők gyermekeit, akik szerető gondoskodás és felelős nevelői hatás hiányában fázós lélekkel, megédzetlen jellemmel nőnek fel.

A népek sorsa fölött is áll a harc, és pedig nyíltan és nyersen. Az elméletek a nemzetköziségről és nemzeti eszméről, melyek ma két kibékíthetetlen táborra osztják az emberiséget, s „lét vagy nem-lét” kérdése elé állítanak minden nemzetet. Mindenkinek, mint az élet-halál harcba bekötött magányos embernek, kötelessége, hogy összes testi és lelki, anyagi, szellemi és erkölcsi erői őrizze, megnyissa az erők legmélyebb forrásait és úgy vállalja a rákényszerített küzdelmet.

Milyen esélyekkel indulhat hát az a nép, amelyik erői a házasság szentségi jellegének és Istentől rendelt céljának elsikkasztásával, a családi élet felelőtlen lazításával már a legösibb és leggazdagabb forrásnál veszendőbe hagyja?

Amint a családban a szülők és gyermekek összetartoznak, és meghatározott közösséget alkotnak, úgy a gyermekek gyermekei, a nemzedékek egymásból kibomló számtalan sora és köre is összetartozik és valóságos egységet alkot. Nem képzelődés tehát, nem pusztán érzélem avagy kegyeletes emlékezés, hogy a közös őstől való származás élet- és sorsközösséget jelent.

Az örökölt vér parányaiban kapjuk azokat a kimondhatatlanul hatalmas, titokzatos erőket, melyek szervezetünket építik és éltetik, s amelyeknek hulláma sokban meghatározza kedélyvilágunkat is.

A vér és nevelés közösségével együtt jár, hogy egy származású és nevelésű emberek érzelmi élete, szíve-vére közös: egyformán szomorkodnak és örülnek, szeretnek, gyűlölnék, élnek. De ebből a közös alaphoz nő ki és e szerint színeződik a vér és nevelés közösségében összefogott nép szellemi élete, gondolatainak és eszméinek világa; amint ennek a közös érzelmi és szellemi életnek kifejezője a nép anyanyelve, melyen a közös szív és közös lélek érzelmeit és gondolatait, céljait és vágyait, eszméit és alkotó szándékait kifejezi.

Világos, hogy népet nagyobb veszély nem fenyegethet, mintha gyökerében, a családban kezd elgyöngyülni. Amelyik nép életében a felbomlott házasságok tömege utal arra, hogy az emberekben elhalványodott a felelősségtudat, a házastárs személyi értékének felismerése és megbecsülése, ahol a gyermekáldás ellen való tiltakozás elszomorító eredményéből látjuk a lehangelő tény, hogy a népben megfogyatkozott az életakarát, az élethez szükséges elszántság az erkölcsi érzék, ott ezzel együtt egyenes – ha nem mértani – arányban halványodik a nép jövőjéhez fűzött remény és kilátás is.

Kik fogják a nép gondolatait hordozni, értékeit megőrizni, reményeit valóra váltani? A felelőtlenül házasodó és felelőtlenül elváló szülőktől, s gyermekeiktől, a fészekből kiesett fiókáktól, akik önhibájukon kívül lelkileg valamennyire mindig félbe maradnak, mert küszöbtől küszöbig hiába keresik a szülői szeretetet, mit lehet várni?!

Nagy felelősség tehát, hogy a szellemek harcának ezen a szakaszán Isten angyalát erőteljesen támogassuk. A család és a családi érzés nevelése mellett az iskolának is síkra kell szállnia, hogy a házasság tisztaságát, felbonthatatlanságát, célját tervszerűen mentsük, vonatkozásait feltárjuk s kitartó neveléssel ismét azzá az élethordozó és boldogságfakasztó szeretetközösséggé tegyük, aminek Isten az ember és a nemzet érdekében szánta.

(megjelent az Erdélyi Iskola – V. évfolyam,
1937/38, 1-2. szám, 1-2. oldalon)
Forrás: ersekseg.ro

Kovács Sándor – Márton Áron püspök úrról beszélni nagyon nehéz, róla beszélni nagyon könnyű

Ment a rádió, de e mellett egymást azért megértettük. Azt

mondta, hogy nagyon fontos ez így, mert akkor nem hallanak semmit. Ami a lényeg volt számára, miután mindent elmondott nekem, megkérdezte: nem vinném el Márton püspök úrnak azokat a papírokat, a doszárt amelyeket ő előkészített és nem adnám át neki? Mondtam – Nagyon szívesen! Három órát beszélgettünk, s amikor hazaértem éjjel háromkor nyugodtan lefeküdtem.

Reggel nézek ki az ablakon és annyi a bőrkabátos, annyi az ember. Nem tudtam mi történt. Akkor éjszaka kivettem a plébánia kapujára egy hatalmas nagy plakátot: „Éljen Király Károly, az üstökös!”, majd az üzletekben is, a vendéglőkben pedig a székekre ugyan ezeket a szövegeket. Akkor egy kicsit megszeppentem, hogy vajon ebből mi lesz?, mert ugye akkor mindent tudtak, mindent ismertek.

Közben vasárnap jött. Felvittem. Hétfőn a főnököm, Lestyán Ferenc, azt mondta, hogy jön velem ő is, hogy együtt vigyük el ezeket a papírokat, iratokat. Most is látom: a püspök úr a kezébe vette az iratokat. Kezdi olvasni, kezdi nézegetni ezeket a dolgokat és azt mondja: – *Fiam, te nagy dologra vállalkoztál.* Mondom: – Hát meg kellett tegyem, ha kérte az illető, aki olyan merész volt és ennyire szabadon gondolkodott, hogy ezekről a dolgokról a püspök úrnak is legyen tudomása. A püspök úr köszönt és nagyon hálás volt érte. Mindig meghívott ebédre bennünket, amikor hozzá mentünk. Ugyanakkor többször vittem fel hozzá Kasza főorvost, ugyanis betegeskedett és ezt is mindig olyan hálával köszönt meg.

A teológián történt egyszer, hogy nemrég voltam otthon és visszaérkeztem Fehérvárra. Azt mondja nekem a püspök úr: – *Jól nézel ki, fiam!* – Igen, kegyelmes atyám, – mondtam –, a jó borvíz teszi. Azt mondja nekem: – *A jó bor.*

Még egy dolgot elmondanék, ami nekem nagyon fontos volt. 1964-ben König bíborost az ortodoxok meghívták Bukarestbe. Azt mondta, hogy csak abban az esetben jön el Bukarestbe, ha az egyedüli fungens püspök meglátogathatja. Ekkor telefonáltak Márton Áron püspöknek. Mit válaszolt a püspök? A püspök nem mehet. A püspök nem szabad. A püspöknek nincs személyi igazolványa. A püspök fogságban van,

szobafogságban. Ezért nem indul el Bukarestbe. Erre kocsit küldtek utána és bevitték. Ekkor találkozott König bíborossal. Nem ment haza, hanem a bukaresti érsekségen szállt meg.

Aznap délután, pénteken felkereste őt Emil Bondáraş és akkor akarta közölni vele Ceauşescu üzenetét, hogy ettől a naptól kezdve szabad, de a püspök úr nem volt otthon. Emil Bondáraş egy cetlit hagyott az ajtóban és arra kérte: – Holnap tessék felkeresni az irodában!

Elment másnap a püspök úr és felkereste Emil Bondáraş, aki közölte vele, hogy visszaadják a szabadságát. Azt kérdezte a püspök, – *Mi az oka ennek? Mik a feltételek?* A válasz: – Semmi. A püspök urat megismertük, ezért nincs semmi feltétele a szabadon engedésnek.

A következő nap reggelén én ministráltam neki. Azt mondja nekem a szentmise végén, a hálaadás után miután az oltár előtt térdelt: – *Fiam, ma milyen programotok van?* Mondtam neki: – Irodalmi iskola van. – *Meddig tart?* Mondtam: – 11, fél 12-ig. A püspök úr 12 órakor a rektorral, – ő volt az, aki bevezette hozzánk a teológiára – aki kinyitotta a nagyterem ajtaját, és belépett a püspök. Ezt a pontot, ezt a találkozást a teológiával és a püspökkel, ezt nem lehet leírni, nem lehet elmondani. Ez egy óriási nagy történelmi esemény volt. Attól fogva bármi történt vele, bárhol járt, mindig ájtott a teológiára, vagy mi mentünk át hozzá és elmondott nekünk mindent. Amikor első alkalommal Rómába került, hazatérve beszámolt róla.

A püspök úr tanított engem szociológiából. A II. Vatikáni Zsinat **Gaudium et spes** című dokumentumát magyarázta. Szenzációs volt. Most is, ha az ember belenéz a jegyzetekbe úgy elbámulja, azt hogy tudniillik a magyarok közt ő volt a legjobb szociológus, aki ezeket a dolgokat olyan mélyen tudta tanulmányozni, magyarázni bárki léleknek. Nagyon sok alkalommal találkoztam vele. Nagyon sok kedves találkozó volt, annál is inkább, mert hatodéven főmagiszter voltam. Mindig egyedül mentem hozzá, amit nem volt szabad, de a titkár felengedett a püspök úrhoz és együtt beszélgettünk.

Amikor hatodéven megtiltották, hogy kirándulni menjünk, nem tudtuk mitévők legyünk. Elhatároztam, hogy elmegyek a püspök úrhoz, hogy megbeszéljem vele azt, hogy miért tiltották le a kirándulásunkat. A püspök úrral leültünk és mondta, hogy milyen megoldást keressünk. Megkérdezte: – *Hogy vagy a tanárokkal? Hogy vagy a tanári karral? Hogy vagy ezzel a tanárral, vagy azzal a tanárral?* Válaszoltam, hogy jól vagyok. – *Na, jó.* – mondta. *Akkor beszélj velük, hogy menjen el dr. Faragó a rektor úrhoz, hogy foglalja írásba,* mert ugye voltak ott is ilyen-olyan problémák. Ő nagyváradi volt. Nagyváradról nagyon sokan bementek a teológiára és a püspökségre, amíg ő börtönben volt.

Amikor onnan kijött, azt kérdezték tőle, hogy Bukarestből kormányozza az Egyházmegyét? Akkor ő azt mondta: – *Hogyne. A Codex Juris Canonici szerint, tehát a törvénykönyvünk szerint. Az pedig azt írja, hogy a püspöknek otthon, azaz helyben kell laknia és úgy kormányozza az egyházme-*

gyéjét. A rektor elment a püspök úrhoz és megmondta neki. A püspök úr lement az irodába. Felhívta Bukarestet. Nem tudtak róla semmit. Volt neki egy Visan Laci bácsi nevű jó barátja, aki örmény származású volt ugyan, de ott dolgozott Bukarestben az államtitkárságon. Ők együtt beszéltek meg a rektorral. A prefektus figyelmeztetett: – Uram, vigyázz nehogy megtudják, mert akkor neked véged. De a püspök úr ezt megoldotta. És nemcsak ezt, hanem sok-sok mindent, ami a teológiával kapcsolatos volt.

Róla beszélni tehát nagyon nehéz, de ugyanakkor róla beszélni nagyon könnyű, mert olyan ember volt.

*Elhangzott 2017. február 8-án Márton Áron
püspökkézszenelésének 78. évfordulóján a Magyar
Főkonzulátus kolozsvári rendezvénytermében*

Exc. Ft. Tamás József – A borba vegyített víz

A szentmise liturgiájának legrégebbi leírásában, Szent Jusztinnál (II. század) olvassuk már azt, hogy a borba vizet vegyítenek. „*Ezután a testvérek fejének kelyhet nyújtanak borral és vízzel.*”

Az ószövetségi zsidóság szokásába ágyazódik bele ez a tény, hogy a zsidók a bort mindig vízzel vegyítve itták. Ez a vegyítés a szentmisében szimbolikus értelmet kapott.

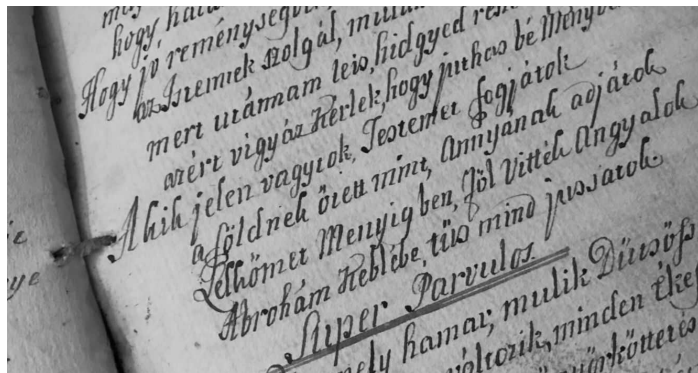
A görög liturgiában, a proskomédiában, ahogy az áldozati adományok előkészítését nevezik, van egy olyan szertartás, amelyben a pap egy lándzsával átszúrja a kenyeret, mialatt a diakónus bort és vizet önt a kehelybe és mondja: „*Az egyik katona átszúrta oldalát lándzsával és azonnal vér és víz jött ki onnan, az aki látta ezt, az tanúskodik mellette, és igaz az ő tanúsága.*” (Jn 19, 34) A görög liturgia arra a vízre gondol, amely Krisztus oldalából folyt ki, amikor azt lándzsával átszúrták. Ez a vér és víz annak a jele volt, hogy Jézus meghalt. Szent Ágoston szerint ez a vér és víz a szentségek kegyelmét jelképezik, amelyek erejéből tisztára mossa az Egyházat, hogy ne legyen annak arcán sem szeplő, se ránc, se egyéb eféle (Ef 5, 27).

Ez a magyarázat is sokat mondhat nekünk. *Krisztus oldalából kifolyó víz, mossa tisztára engem* – imádkozzuk a szép imában. És imádkozzuk is buzgón.

A római misekönyv ennek az aktusnak más jelentőséget ad. A benne rejlő szimbólumot azzal az imádsággal magyarázza, amelyet a vegyítésre ad a pap ajkára. Ez az ima így szól: „*A bor és a víz titka által részesülünk annak istenségében, aki kegyesen részese lett emberségünknek.*”

A zsinat előtti szentmisében hosszabb volt ez az imádság, amely eredetileg a Sacramentarium Leonianum-ból való volt, és a karácsonyi szentmise könyörgése: „*Isten, ki az emberi természet méltóságát csodálatosan alkottad és még csodálatosabb módon megújítottad, add, hogy e víz és bor misztériuma által annak istenségében részesüljünk, aki a mi emberségünknek részesevé lenni méltóztatott.*”

Akarmelyiket vesszük e kettő közül, mindkettőben egy szent cseréről van szó, és ez az aktus számunkra ezt jelenti: Krisztus emberré lett, hogy minket megistenítsen.

1809-ből kézzel magyarul írt katolikus imafüzet

Ennél a gondolatnál önkéntelenül az jut eszünkbe, hogy az ember bűne ez volt: olyan akart lenni, mint az Isten. Isten nélkül, Isten ellenére akart Isten lenni. Az egészen más volt, és ez egészen más, amikor Isten akar felemelni és megisteníteni. Önmagához hasonlónak tenni. Ez az aktus arra figyelmeztet, hogy úgy, azon a módon, ahogy az Isten akarja, istenüljek meg én is, mert Krisztus azért lett emberré, hogy mi megistenüljünk, Istenhez hasonlónak váljunk.

Prohászka püspök úr magyarázatát is érdemesnek találom megemlíteni. Azt mondja, hogy egy-két csepp víz, amiről szó van, de hozzátartozik a szentmiséhez. A mi szívünk odaadása is csak egy vízcsepp az Úr vére kelyhében. Mi semmik vagyunk, csak vízcsepp. Ő minden. A víz csak rontja a bort, nem ad hozzá semmi értéket. Ezért én nem úgy aránylok Istenhez, mint egy kis valaki a nagy Valakihez, hanem mint értéktelen semmi a nagy Valósághoz. De ő mégis azt akarja, hogy a mi szeretetünk, odaadásunk az Ő nagy művében részt kapjon, hogy az Atyához együtt menjünk vele. Ezért arra vigyázzunk, hogy ne legyünk szennyes, megromlott megbűdösödött vízcseppek. Ezt a hasonlatot Szent Cipriántól vette, aki azt írja: „*Ez az áldozat a keresztény népet is magába foglalja, ezért vegyítik a bort a vízzel. Amint Krisztus emberségében összeforrott velünk, úgy forr össze vele a nép ebben az áldozatban, olyan elválaszthatatlanul, amint a víz elvegyül a borral.*”

A borba vegyített víznek bármelyik szimbolikáját maga-

mévá tehetem. Amelyiknek a legtöbb mondanivalója van számomra, azt válasszam, s arra gondoljak mindig, amikor a szentmisének ezt a részét látom.

Örvendhetek annak a víznek, amely Krisztus oldalából kifolyt, hogy kegyelmével megtisztítson engem.

Örvendhetek annak, hogy Krisztus magához akar emelni engem, istenségében akar részesíteni. Örvendhetek annak, hogy olyan fontosnak, szükségesnek tart, hogy nélkülem nem akar áldozatával Isten elé járulni és összeforr, eggyé lesz egészen velem.

Jézusom, amint kívánod, mindennap a magam kis részét, áldozatát hozzáteszem a tiedhez, nem azért, hogy szebb legyen, hogy jobb legyen, hanem, hogy számomra több kegyelmet kiesdjen. Segíts, hogy minél tisztább legyen az a csepp vízem, ami elvegyül benned.

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József – Csúcs és forrás

Dr. Jacsó Pál – Az Úr előszobájában

Állok az Úristen előszobájában,
(a fal mellett) s izgatottan várok:
tenyeremben rongyos papíroson
hosszú, tépett lista,
mit most remegő kezekkel
gyorsan kipipálok.
Mindig is siettem, egész életemben,
még az Úr elé is majd elkésve jöttem.
(Pedig soha nem követtek, sohasem követtem.)

.....
Annyi kételyem volt e torzó egészben,
de időm kevés erre, ha már útra léptem.
Nem érdekelt, ha lágy kezek lefogtak,
csökönyös nyakamon
fájó pillantások voltak.

Nem érdekelt, hányan jöttek szembe, hogy
vessenek az útról karókkal tűzdelt verembe.
Nem érdekelt, ha jóltartott vérebe ellen
puszta kézzel kellett a harcot felvennem.
S mindezért cserébe titkon arra vártam,
az út végére érve: az Úr megmossa lábam.

Állok az Úristen előszobájának
hófehér falánál, de az Úr még késik.
(Ezt a pillanatot oly sokan remélik.)
De én már eluntam, mert tudom mi vár rám,
százszor is megéltem az út végét kívárván:
Egy újabb tekercs hideg fémtokba rejtve,
s annyi titkos válasz, ami nincs megfejtve.

S nem tudhatom, hányszor fogok még
itt állni: kell-e még sietve kérdéseimet
a tépett papíroson gyorsan kipipálni?
Hányszor kell konokul a tükörbe nézmem?
Van még hely heges hátamon. Érzem.

De e várakozás más lett, az Úr hamar jó
díszes, ünnepi ruhában, s ígéretet téve:
Fiam! Menj el, mondom utoljára,
és ha visszajöttél, majd ide térj be!

(Mutat egy ajtóra, mely frissen van festve,
rajta az Úristen kettős nagykeresztje,
s mögötte az élet kusza logikája, torz
emberi világok fals szimbolikája.)

Majd ha visszajöttél, ezeket rakd rendbe,
hogy e nehéz ajtót megnyugvással tedd be!
Ha ezt a munkádat is jól elvégezted,
asztalomhoz ülsz, mert úgy bevégezted!

Ó, de Uram! Nekem e feladat nagyon sok,
míg az örökkévaló tart, így leszek adósod!
Inkább százszor is még lemegyek a Földre,
csak e parancsodat töröld el örökre!

Jól van, fiam, jól van, sok a munka, látod,
s nem hagyhatom még elveszni a világot.
Mert veszélyes játék az ember logikája,
és furcsa teremtmény sok szimbolikája.
Pedig ezeket nem én adtam neki,
kevély csapásait önmagára veri.

Így hát, fiam, tudd meg: ha végre majd egyszer
e mohó veszélyekkel te is megverekszel,
és nem dobnak többé már fals képeket falhoz,
végre is leülhetsz hosszú asztalomhoz...

Sebestyén Péter – Vízíó, misszió, értékek

Jövőkép, küldetés, értékrend. Nagyjából ezek egy valamire
való cég „műsorfüzetének” elemei, már a múlt század nyolc-
vanas éveitől kezdve. Ezek mentén alakítja ki cselekvési és
üzleti tervét. E nélkül egy cégalapításnál szóba se állnak vele.
Ebben a hármas egységben vázolja fel céljait, keresi helyét a
piacon, fogalmazza meg saját nélkülözhetetlenségét és befo-
lyását a világra, szűkebb környezetére. Ki vagyok, mit szeret-
nék, milyen értékeket vallok, milyen célok hajtanak, milyen
eszközökkel szeretném ezt megvalósítani?

Természetesen mindegyik a tíz parancson „belül” helyezke-
dik el, hisz ostobaság, már indulásból kész csőd lenne úgy
állítani fel elvárásait saját magával, munkájával, tevékeny-
ségével szemben, hogy ő rombolni, ölni, szétfűzni, tönkre-
tenni, megszüntetni szeretne valamit, ami az emberiség meg-
győződése szerint szép, jó és hasznos. Amennyiben van vevő
a termékeire, szolgáltatásaira, amennyiben megtalálja azt a
piaci rést, ahol versenyképes, máris megvan a létjogosultsága.
Elég a fegyvergyárosnak is annyit mondani, hogy munkahe-
lyeket teremt és segít leküzdeni a bűnözést, elég a cigaretta-
manufaktúrának azzal érvelnie, hogy természetes alapanya-
gokból dolgozik és „kielégíti” a stresszes fogyasztói igényt,
elég a „barbibabás” cég hitvallásához az is, hogy a nemek

közi egyenlőségért munkálkodik, máris lesz kereslet a ter-
mék iránt. Az energiatalans meg azzal a céllal léphet porond-
ra, hogy így kevesebb lesz az ittas sofőr az utakon, az okos-
telefonokat gyártó vállalat meg büszke lehet arra, hogy az
általa fellendített kommunikáció folytán előmozdította az em-
beriség egységét és kapcsolattartását.

Szebbnél szebb, magasztosabbnál magasztosabb célokkal
hozakodnak elő a cégek, amúgy is egy pályázatnál, egy ké-
szülő projekt összeállításánál alapkövetelmény, hogy lefektes-
sék az eszmei/ideológiai alapállást, a morális elveket, az üz-
leti elképzeléseket. Aztán, ha valami nem sikerült, ha átpár-
tolt a fogyasztói réteg, ha nincs vevő a cuccra, biztos rossz
volt a menedzsment. Vagy hitelt vesz fel és fejleszti a gyártó-
sort, vagy bebukik, vagy beolvad egy nagyobbba, vagy átala-
kítja üzletpolitikáját, szerkezetét. Hiszen csak így működhet,
így marad versenyképes. Ha nem hatékony, akkor vesztesé-
ges, inkább ne termeljen, mert rárohad az áru.

*A budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szimbóluma, a
missziós kereszt másfél éves vándorútja során 2019 október 8-án
Marosvásárhelyen járt*

Elidegenedő és kimondottan anyagelvűvé váló világunkban
sokan – még hívő keresztények is – úgy gondolják: az egyház
is csak egy cég a többi között. Ha valami nem megy benne,
akkor törölni kell, elavult, nincs rá fogyasztói igény, tehát
meg kell szüntetni. Be kell helyettesíteni olyannal, ami ma
menőbb. Szüleink nemzedéke számára még érték volt a ha-
gyomány, a közösség, az élet maga, még akkor is, ha áldo-
zatokkal, szenvedésekkel is járt.

A mai világ viszont más igényekkel lép fel. A táposabb, la-
zább, könnyebben fogyasztható „tartalmakat” kedveli. Hit-
ben, művészetben, kultúrában. Mindenben azonnali hasznót,
befektetésének gyors megtérülését, okoskodó-mentetőző ér-
telmének csupán érzéstelenítőket, zsigeri élményeket akar,
Istentől, vallástól egyaránt. Ha nem kapja meg, eldobja, mint a
kólás dobozt, s még egyet rüg is rajta. A Bibliát megtalálja a
guglin, minden infó kéznél van az okos kütyükön, beszélgetni,
közösséget teremteni és kapcsolatot tartani lehet onlajn is, a hit

magánügy, de ha van is, akkor ne kavarjon bele a hétvégünkbe, hiszen annyi más, színes lehetőség van a világban, és azokat ki kell használni. Aztán, ahogyan a piaci portékát válogatom, hadd döntsem el, milyen egyházhoz csapódom, milyen Krisztus passzol nekem, melyik pap szimpatikus, vagy érdektelen.

Arra már kevésbé gondolunk, hogy Isten léte, a kinyilatkoztatás, Jézus Krisztus tanítása, megváltása, egyházának küldetése nem népszavazás, nem fogyasztói igény kérdése. Mi, egyházként, közösségként többre vagyunk hivatottak. Minket nem elégíthet ki a pacifizmus, a világpolgári egyformaság, kényelem és jólét. A mi „nyereségünk” nem az anyagiakban mérhető profit. Mi nem csupán erre hajtunk. Hiszen az csak a meghasonlott világgal egyenértékű, a „világ fiainak” kapzsiságából fakadó közgazdaságtani számsora lenne. A mi profilunk és profitunk sokkal magasztosabb. A kegyelem átalakító erejétől megistenülő, megváltott emberi létminőség lenne. Ezt az eszményt, célt, jövőképet lejjebb adni, elárulni, „beáldozni” – egyenesen emberiség elleni büntetés.

Urunk Jézus pont Isten új vízióját hozta el nekünk. Hogy lássunk tovább a maszkunkon, az örök üdvösségünkig. Hogy érezzük küldetésünknek megismertetni másokkal Isten országát. És már itt a földön elkezdni építgetni. És értékrendet sem kell kitalálnunk, hiszen ott a tíz parancs és a szeretet parancsa, ott a nyolc boldogság és a krisztusi hagyaték.

Ha jól meggondolom, a cégek nagy része is – menedzsertől el a kapusig – mind keresztény, krisztusi. Megkeresztelkedése okán is. Tehát elsősorban Krisztus „cégéhez” tartozunk...! És ha ad rá az unió pénzt, ha nem, a mi „üzleti stratégiánk”: a vízió, a misszió és az értékrendünk adott. Nem kell azon alakítgatni, nem kell azt kitalálni, nem kell azt egyeztetni a korszellemmel, mert az végérvényes.

Azt Isten úgy találta ki, hogy minden idők emberének egyformán érvényes, követhető, megvalósítható és hatékony legyen. És még pénz sem kell hozzá. Bármily nagy szabadságra törekszünk, mégis csak Isten szeretetének hiteléből élünk. Minden reggel, amikor felkelünk, ebből a hitelből veszünk fel egy napi adagot. Örömmel, hálával vágunk neki a kihívásoknak, hiszen ez a „cég” nem lesz fizetésektelen. És nem csak megélni szeretnénk belőle, hanem „hozzáadott értékre” váltani, amit tőle kaptunk.

Sőt vissza sem kell adnunk a kamatot, csak újra „elpazarolni” a szeretet esztelen nagylelkűségében. Mert a hitelt már Krisztus magára vállalta. Ő kezeskedik értünk az Atyánál.

Nekünk annyi lenne a dolgunk, hogy olyaná váljunk, mint Ő.

Vagy legalább tanúskodó tanítványokká.

Forrás: peterpater.com

Agonás Szonja interjúja Bójte Csabával –

Nézzük, hogy milyen jó volt, amit nem volt!

A koronavírus-járvány miatt a trianoni emléké és világszerte a 2020-as év nagy része is máshogy alakult, alakul, mint előre sejtettük volna. Ennek lelki, illetve a határon túli magyarokat érintő vonatkozásairól beszélgettünk telefonon

Bójte Csaba erdélyi ferences szerzetessel.

– *Trianon százéves évfordulóján a meglévő országhatárok ellenére megmaradt, azt felülíró nemzeti összetartozásunkat kívántuk megünnepelni itt a Kárpát-medencében. Sok plébániaközösség is készült az ünnepre, Csaba testvérnek is biztosan tele volt a naptára számos ehhez kapcsolódó programmal. Miként éli meg a trianoni jubileumot?*

– Árva gyerekeket nevelek, és mindig azt mondom: „Kicsi szívem, ha mindig hátrafelé nézel, akkor jó nagyot fogsz esni.” Egy-egy gyerekben nagyon mély sebek, fájdalmak vannak, amelyeket én nem tudok utólag meg nem történné tenni, de biztatni tudom őket, hogy a jövőbe nézzenek és a holnapot építsék. A népünk sem tudja a múltat meg nem történné tenni, és ha az amiatt érzett fájdalom határozza meg ma is az életünket, meg is béníthat bennünket. A gyermekeknek, a kollégáimnak is, a népemnek is azt mondom: nézzünk előre. Legyen a történészek dolga, hogy Árpád vezér mikor jöttek be, vagy már itt voltak, nekünk az a fő, hogy tudtak vérszerződést kötni, az itt élő emberekkel asztalhoz ülni.

Trianonra a legjobb vigasz az lenne, ha a Kárpát-medencében élő népek tényleg egy asztalhoz tudnának ülni, ki tudnának engesztelődni, és közösen azt az árpádi államot, a Kárpát-medencét tündérvárossá tennék. Nem etnikai, politikai vagy gazdasági törésvonalakat kell okolni, hanem az együttműködés vágya kell hogy belülről megszülessen.

Sokszor kérde, hogy nálunk, a gyermekotthonban milyen nemzetiségűek a gyerekek. Van itt román, magyar, cigány, német, zsidó, mindenféle felmenőkkel rendelkező gyermek, de nem ez a lényeg, mert békében, szeretetben, jó testvéreként tudnak együtt lenni, kacagnak, viccet mondanak, honlapot terveznek, álmodoznak.

Az összefogást tehát nemcsak úgy képzelem el, hogy mi, magyarul beszélő emberek kell hogy összefogjunk a Kárpát-medencében, hanem mindannyian, akik itt élünk. Ez a közös hazánk, és nemcsak az embereké, hanem az itt élő növényeké, állatoké is: terjesszük ki a szeretetünket mindazokra, akikkel, amikkel szülőföldünkön osztozunk.

– *Jó pár éve szinte modern vándorprédikátorként járja a magyarlakta területeket. Ha nem a Covid-19 jegyében íródott volna ez az év, idén is biztosan sokkal több rendezvényen vett volna részt az egész világ magyarsága körében. Bár az internet segítségével valamiként lehetett egyiket-másikat pótolni, mégis hogyan fogadta, hogy egy teljesen más élet adatott most az Ön számára is?*

– Egy nagyon kedves paptársam, Darvas-Kozma József, aki történelemből doktorált, érdekes cikket írt arról, hogy az elmúlt három-négyszáz évben közel harminc alkalommal volt pestisjárvány. Amikor a kolera- meg egyéb járványokról beszélünk, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ezek egyszer voltak, pedig egy-egy ilyen szörnyűség húsz-harminc évenként lecsapott, volt, amelyik négy-öt évig tartott, és elvitte a lakosság felét.

Hozzászoktunk a jó időhöz, a jó világhoz, hál’Istennek az elmúlt ötven-hatvan évben ilyen jellegű nagy problémák nem voltak, pedig az emberiség életéhez hozzátartozik, elé-eléjön.

Jó dolog nyáron rövidnadrágban meg strandpapucsban lófrálni, de mikor jön a tél, az ember fát gyűjt, meleg ruhát vesz, a kályhát rendbe rakja, és felkészül a hidegre. Most sem annyira csodálkozni kell a víruson, tetszik, nem tetszik, feletünk álló erők ezek.

Mondhat akárki akármit, hogy ez csak kamu, én nem tudom a háttérét, hiszen nem vagyok sem orvos, sem biológus, de Erdély érseke nem hiszem, hogy szindarabot játszana nekünk. Ő is kórházba került, próbálta kúrálni magát más módon, de nem sikerült hagyományos orvosi eszközökkel gyógyulást elérnie, így kórházba került (beszélgetésünk idején még kórházban volt Kovács Gergely gyulafehérvári érsek, de szeptember 18-án kiengedték – a szerk.). Ahogy a tél ellen is, valamilyen módon ez ellen a vírus ellen is védekeznünk kell, és kerülni kell a vele való személyes találkozást. Ugyancsak azt mondom, amit Trianonnal kapcsolatban: ne azt nézzük, hogy milyen jó volt, amíg nem volt, hanem fogadjuk el, most ez van, nézzük, hogy lehet megoldani.

Sok mindent lehet mondani az online prédikációkról vagy szentmiséről, de tény, hogy megváltozott a világ. Sok ember nem megy üzletbe, mobiltelefonról, interneten rendel. A 21. század nemcsak szelíden kopogtat az ajtónkon, hanem berúgja azt. Nekünk, papoknak el kell gondolkozzunk – és a tanároknak is –, hogy most hogyan tovább.

Hogyha az eddigi módokon nem tudjuk elvégezni a feladatainkat, és máshogy sem csináljuk, akkor el fogjuk veszíteni az utánunk jövő generációkat, márpedig azokat az értékeket, amelyeket fontosnak tartunk, valahogy át kellene hogy adjuk.

Az apostolok is biztosan traumaként élték meg, hogy Jézus Krisztus integet, és elmegy a mennybe. Magukra maradtak, de hamar rájöttek arra, hogy Jézus nem a sopánkodásra buzdította őket, hanem arra, hogy menjenek és hirdessék az evangéliumot.

És amikor már eljött az az idő, hogy betegek, öregek voltak, s biztatták őket a tanítványaik, hogy írják le az evangéliumot, János lejegyezte, miután pedig Isten magához szólította, már az üzenetei mentek körbe. Szent Pál leveleit is a mai napig felolvassuk, és milyen jó, hogy megvannak! Persze nagyobb hatású lenne, ha Szent Pál leülne az oltár mellé, és mondaná: „Fiúk, tudjátok, az úgy volt a damaszkuszi úton, amikor szembejött velem Jézus...”, de ez van. Ugyanígy jó lenne, ha a plébánosok is a gondolataikat, üzeneteiket, hittanóráikat feltennék az online térbe.

Ausztráliában egy magyar katolikus pap hirdeti az evangéliumot, közben a kontinens nagyobb, mint Európa. A müncheni magyar római katolikus plébániának 13 ezer híve van papíron bejegyezve, ekkora plébánia tudtommal Magyarországon sincsen. Mindkét helyen tartottam triduumot, és

zsúfolásig tele voltak magyarokkal a templomok, gyerekekkel, fiatalokkal. Azt hiszem, hogy a magyar egyház mulasztást követett el eddig is, hogy nem hozott létre egy online „székesegyházat”.

A szórványban szanaszét lévő gyermekeknek online kellene tartani hittanórát.

Ezeket sok lelkiismeretes szülő letöltené Buenos Airesben, Vancouverben, Stockholmban, így a gyermekeiknek lehetőséget teremtenék magyar nyelven fölkészülni az elsőáldozásra, a bér mátkozásra. Tőlem ezt kérték, ezért is csinálom magam is a Keresztény tanösvényt meg hasonló dolgokat. Ez nem ugyanaz, mintha maga Szent Pál jönne és ő tartaná nekünk a hittanórát, de mégiscsak több, mint a semmi.

A szórványban élek, ahol sok helyen nincs magyar első osztály, sajnos mi is oda jutottunk, hogy Zsombolyáról a 40–55 percnyi autóútra levő Temesvárra kell vinnünk a gyerekeket, hogy meg tudjuk nekik adni az anyanyelvi oktatást, mert helyben megszűnt a magyar iskola. El tudom képzelni, hogy legyen egy nagyon profi, online iskola, amelyben a legtehetségesebb tanítók jól felszerelve egy-egy osztályt tanítanak. A tanév végén pedig lenne egy tábor, ahol az online magántanulókat levizsgáztatnák. A törvényhozóknak Pesten ilyen problémájuk nincsen, hiszen többen élnek, de nekünk a szórványban ez igen-igen fájdalmas dolog.

– Romániában jövő vasárnap, szeptember 27-én helyhatósági választásokat tartanak. Mit üzen ezzel kapcsolatban a választásra jogosultaknak?

– Azt gondolom, fontos, hogy hangsúlyos jelenlétünk legyen a helyi, a megyei és az országos szintű politikai életben, meg kell tennünk mindent, hogy a hangunkat hallassuk. Mindenkit arra biztatok, menjen el, és vegyen részt lelkiismerete szerint a választásokon, és adja voksát a befutóra. Végül is sok irányba széthúzhatunk, a kampány alatt mindenki mondja is el a magáét, de amikor döntésre kerül a sor, akkor a befutó párt mellé álljunk oda mindannyian, segítsük őt hatalomra jutni. Mi, papok azonban ne a politikáról vagy biológiáról beszéljünk, hanem arról, hogy e jelenségekkel kapcsolatban mi

a keresztény ember hozzáállása.

– Említette, hogy Kovács Gergely gyulafehérvári érsek is elkapta a koronavírust, és elég súlyos állapotban kórházba került, úgy tudom, rajta kívül is több lelkipásztor koronavírussal lett. Hogy látja, ez miként érinti az ottani magyar híveket?

– Régen a kardfogú tigris elől kellett menekülni, volt aztán tatárjárás, mindig volt valami, ami kellemetlenül érintett bennünket. Most éppen a koronavírus. Honnan jött, hogy és mint működik, ez legyen az orvosok, a történészek meg a politikusok dolga; én pap vagyok, hit és erkölcs dolgában kell hogy hozzászóljak. A nagy kérdés számomra ezzel kapcsolatban, hogy miért vannak ilyen nehézségek az életben, ez akkor Isten verése, átka? Úgy vélem, újból és újból feladatokat kapunk, amiket meg kell oldanunk. Jézus Krisztus azt kapta, hogy a világot megváltsa, a Boldogságos Szűzanya meg hogy társa legyen Jézusnak a világ megváltásában. Amikor a Szűzanyának mondta József: „Nézd, menekülnünk kell Egyiptomba, mert ennek a mafla Heródesnek elgurult a pirulája!”, a Szűzanya mondhatta volna Józsefnek: „Nem megyek semerre, van isteni gondviselés, imádkozunk.” Mégis fogta a kis Jézust, és meg sem álltak Egyiptomig. Hatalmas utat tettek meg, ezerhétszáznál is több kilométert bandukoltak, mire visszatérhettek.

Miért nem küldött a Jóisten egy VIP-szállást Betlehembe a kis Jézusnak, vagy egy arkangyalt, hogy vezesse fel Egyiptomba menet a Boldogságos Szűzanyát aranyszegélyes bank-

kártyával?

Ha a Boldogságos Szűzanya helyett a problémákat megoldotta volna a mennyei gondviselés, akkor Máriából soha nem lett volna a Mennynek Királyné Asszonya. Ha én a kis árvákkal kapcsolatban a tanároknál elintézem, hogy a tanulóinkat ne kereszteljük, engedjék át őket, hogy szegények ne kínlódjanak, mi lenne akkor abból a gyermekből?! A koronavírust nem is kerestük, nem is vágyunk rá, de itt van. De akár Trianonnal vagy a mindannyiunk családi életében történő eseményekkel kapcsolatban is mondhatnánk, híveinket nem tanítottuk meg arra, hogy válallják, vállaljuk a mindennapi keresztet.

Jézus Krisztus együtt él az emberiséggel, sír, leborul Jeruzsálem falai előtt, mondva: hányszor próbáltalak összegyűjteni; a következő nap, virágvasárnap pedig már megint gyűjtögeti össze az embereket, és nagypéntek elhagyatottsága után, amikor húsvétkor feltámad, akkor is az első mondata: „Mária Magdolna, kicsi szívem, menj, szólj a többieknek, gyűljünk össze, találkozzunk a Galileai tenger partján”. Jézus nem fordít háttal. Ez a nagy különbség a kereszténység meg a mai liberális elképzelések között: a keresztény ember tudja, hogy az élet kereszthordozásból áll. Hosszú Katinka mondta nekem, amikor beszélgettünk, hogy napi tizenkét órát edz, abból nyolc órát a vízben van, nem lubickol, hanem kronométerrel szemben úszik. Irigyeljük tőle a sok szép aranyérmet, de hogy megküzd ő értük! Vállalja a keresztet.

Útszéli kápolna a háború sújtotta Délvidékről – „A virágok mindig frissek, az élet megy tovább!” – fénykép Jani atya zárándokútjáról

Vagy itt van a szomszédban, Csernakeresztúron Tóth János atya, egy nagyszerű pap. A szórványban nehéz lelkipásztori munkát végezni, a hívei pedig kezdtek csak úgy összeállni, nem megesküdni, és hanyagolni a gyerekük megkeresztelését. Jani atya három évvel ezelőtt kiállt az oltár elé: „Hiába várom el, hogy szentek legyetek, ha én nem vagyok az, úgy döntöttem, hogy megtérek. Elindulok az egy-két-három hét szabadságaim alatt, és a Mária-úton megyek, zárándokolok, éretetek felajánlom, hogy megtérjünk.” Két fiatal pár rögtön nekiesett: „Ne menjen, atya, sehova, inkább megesküszünk”, de azért Jani atya elindult. A három év alatt 1800 kilométert gyalogolt, azt mondja, körülbelül 70-80 kilométerre esik egy esküvő vagy egy keresztelő.

Forrás: Magyar Kurír

Tóth Tihamér – Az ítélet Krisztusa

Mikor pedig eljövend az Emberfia az ő fölségében, és vele mind az angyalok, akkor ő leül fölségének királyi székébe. És összegyűjtenek eléje minden nemzetet... Akkor majd így szól a király azoknak, kik jobbra felől lesznek: Jöjjetek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot... (Mt 25,31. 32. 34.)

Azokhoz pedig, akik bal felől lesznek, így fog szólani: Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre, mely az ördögnek készített és az ő angyalainak... És ezek örök büntetésbe

mennek, az igazak pedig örök életbe. (Mt 25,41. 46.)

Megdöbbenő szavai az utolsó ítélet Krisztusának! Az egész világ előtt történő nagy szembesítés, a nagy lélekleleplezés gondolata talán még megrázóbb érzelmeket vált ki bennünk, mint az előbbi részben halálunk pillanatának fontossága s bizonytalan volta.

1541 karácsony napján hullott le a lepel Michelangelo óriási festményéről, az *«Utolsó ítélet»*-ről. A kép megrendítő hatást tesz mindenkire, aki csak látta azt. Az ítéletre jövő Úr Krisztus alakja nem a szelíd Megváltóé többé; fönsége hasonlít a villám fönségéhez. Láttára mintha még Szűz Mária is reszketne a képen. Több mint háromszáz alak van a festményen: próféták, apostolok, vértanúk, szentatyák... Az angyalok fűjják a harsonákat s szavukra a sírokból előjönnek a halottak... szülő átkarolja gyermekét, barát barátját... de minden arcon aggodalom és a sorsdöntő megrendülés nyomai...

Pedig ez csak a művészi képzelet munkája! Milyen lesz az a valóságban!

Ugye tudod, hogy az emberek mivel szokták csitítani magukat s bátorítani a bűnre? *«Jó az Isten, jó, jó... örökre csak nem büntethet!»*

Pedig mily tévedés! A szépség még nem lágyság, a jóság nem erőtlenség s az Isten nem tehetetlenség. Nem Isten az, aki akaratát nem tudja keresztülvinni. Minden fenségeshez erő is szükséges. *«A hársfa nemcsak illat, hanem keménység is; a tölgy nemcsak lombkoszorú, hanem fejszével dacoló hatalom is; a fenyő nemcsak olaj, de árbo c is; az orosz lán nemcsak puha szőr, de szaggató fog és karom is; a levegő nemcsak lágyszellő, hanem vihar is; a tenger nemcsak kagylókat öblöget, hanem elsöpör világrészeket is.»* (Prohászka.) És az Isten? Isten nemcsak szerető gyöngéd Atya, hanem – ha kell – a hűtlenséget kemény kézzel s örök büntetéssel sújtó Bíró is!

A művész, míg faragja szobrát, elleplezi azt az emberek elől. De ha elkészült vele, ünnepélyesen bemutatja: leleplezi. Az ítéletkor életünk nagy művéről is lehull a lepel, s most dől el az egyedül fontos kérdés: Isten képe felismerhető-e rajtad vagy elrontottad azt – menthetetlenül!

Az emberek földi életükben igyekeznek elrejtetni valójukat s fátyolt borítani lelkükre. Ki vallja be gyengéit mások előtt? Elleplezzük gondolatainkat. Egész életünket fátyol takarja még legmeghittebb barátaink előtt is. Az ítélet percében azonban lehull a lepel!

Ottokár cseh király s Rudolf császár seregei egy alkalommal éppen össze akartak csapni, de Ottokár megijedt a túlerőtől s hűségesküti ígért Rudolfnak. Csak azt kérte, hogy ne nyilvánosan kelljen azt megtennie, hanem titokban, senkitől nem látva a császári sátorban. Mikor azonban ott térdelt Rudolf előtt, Rudolfnak előre elkészített terve szerint hirtelen lehullottak a sátorfalak s az egész sereg meglátta, mily félelemmel térdelt Ottokár Rudolf előtt...

Fiam! Minden jóvá nem tett bűnről, amit életedben gondoltál, tettél, beszéltél... mindenről így hull majd le egyszer a

lepel az ítélet napján! Bizony: minden okom megvan, hogy aggódva nézzek e leleplezés elé. Itt nincs többé kibeszélés, mentegőzés.

Íme a döntő pillanat: Isten előtt állasz; nem azt kérdi, meddig éltél, hanem, hogyan. Szavára egy angyal felüti az élet könyvét. Ahány nap, annyi lap... Jönnek a napok, mikor még kis gyermek voltál... Előjön minden imád, melyet anyád ölen, talán félig nem is értve, de meleg szívvel elmondta. Első gyónásod. Ó, mily igazi bánattal sirattad apró bűneidet!... Tovább lapoz az angyal: nőttél testben, de Vajon lélekben is? Nézd csak: el nem feledték itt egyetlen szavadat, egy gondolatodat sem. Már magad sem emlékeztél, hogy a szomszéd Pista mint csalt egyszer a bűnre, de te ellenálltál. És, hogy egy kirándulás után mily fáradt voltál s mégis imádkoztál este! Igen: minden legapróbb jótetted, minden lelki győzelmed szintén fel van jegyezve!

Részlet Michelangelo óriási festményéből, az *«Utolsó ítélet»*-ből

De az angyal továbblapoz: arca elkomorodik... s te nyugtalanná válsz. Foltok a lapokon – bűnök. Most jön egy teljesen fekete lap – első halálos bűnöd. És lapok, újra feketék! És hány fekete! Ó, hány fekete! És az utolsó lap is – halálad napja – fekete, az utolsó kenet is hiányzik. Az angyal becsukja a könyvet, mely egy élet sorsát tartalmazza, mely oly reményteli kezdődött s oly sötétén végződött...

Örző angyalod sírva megy el, de odaáll helyébe a bukott angyal: Te isteni Bíró, emberré lettél ezért az emberért, hideg istállóban szenvedtél. Te, nem én. Érte szegényen éltél 33 éven át, – Te, nem én. Az Olajfák-hegyén érte szenvedtél, – Te, nem én. Tövisser koszorúztak, keresztre feszítettek – Tégedet, nem engem. Meghaltál a legszörnyűbb kínok közt, – Te, nem én. Mindezt Te tetted ezért a lélekért, nem én, és ő mégis nem neked szolgált, hanem nekem! Hát ítélj, kié legyen örökké: Tied, kit megtagadott vagy enyém, kihez hű volt?...

És mennek amazok örök boldogságra, ezek pedig az örök kárhozatra. És Dante felírja a kárhozat ajtajára a kétségbeesés döbbenetes szavait: *«Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate», «akik ide beléptek, hagyjatok fel minden reménnyel!»*

Édes fiam, térdelj le a feszület előtt és imádkozd el megren-

dült lélekkel:

Kegyes Jézus, kérlek téged:
Értelm álltal emberséget,
Ne adj érnem gonosz véget.
Munkád, könnyed értelm vesztett:
Ennyi kínod, szent kereszted,
Ne maradjon céljavesztett.
Térden kérlek, görnyedetten,
Sír a lelkem megtörösten:
Ott a végnél állj mellettem!
(«Dies irae.» Ford.: Sík Sándor.)

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Gyakran meg kell tenned, ami kedved ellen van, és le kell mondanod arról, ami kedvedre volna.

A mások tetszése fontos lesz, hogy neked mi tetszik, nem számít. Mások szavát meghallgatják. A tiédet semmibe veszik.

Mások kérnek majd, és kapnak is, te kérsz, de hiába.

Másokat nagynak emlegetnek, rólad azonban senki sem beszél. Másokra hol ezt bíznak, hol azt. Rlad azt tartják, hogy semmire sem vagy használható.

Mindezért újra és újra elszomorodol s nagy dolog lesz, ha némán tűröd az egészet. Ilyesmiben és ehhez hasonlóknak vettetik próbára Isten szolgájának hűsége.

Így mutatkozik meg mire vitte az önmegtagadásban és önmaga megerősödésében.

Fr. Laczkó Dávid Anaklét OFM – Élteső közelség

Gyakran gondoljuk azt, hogy az alapvető igazságokat, hit-igazságokat ismerjük... és hát azokat valahogy egymás mellé is rakjuk. De amikor ezek mélységéről kellene beszélni, inkább az emberről és e világi dolgokról kezdünk el gondolatokat megosztani. Vagyis így lepleződünk le, hogy még mindig nem állt össze bennünk... hogy még mindig van valami zavar bennünk.

Nem véletlen, hogy gyakran fogalmazódik meg bennünk az, hogy megújulásra, megújuló lelkiségre, lelkületre van szükségünk. A megújulás első lépése pedig nem más, mint hogy vissza kell menni Jézushoz, mert ő az, akire lehet építeni.

Az Úr Jézus, mint Isten egyszülött Fia teljesen befogadja az Atya önátadó szeretetét. Az Úr Jézus az Atyával való kapcsolatában táplálékot... egészen mély beteljesülést talál. Gondoljunk csak Jézusnak az imádságban töltött éjszakáira... Az imádság, az Atyával való kapcsolat Jézus számára forrás...

Az Úr Jézus az ő teljes önátadásával válaszol az Atya szeretetére... s ez maga az evangélium számunkra. Jézus nem önmaga helyett ad valamit, hanem önmagát adja az önátadásában, és ez maga a megélt imádság. Így jut el oda Jézus, hogy azon az bizonyos estén a kenyérben önmagát adja, s a kereszten a végső önátadás szavát mondja ki.

Az Úr Jézus önátadó, életadó szeretetben és viszont szeretetben él az Atyával... s amikor elének lép, akkor azt mond-

ja: „Eljött az Isten országa.” Valójában az Úr Jézus nem új tant, tanításokat nyújt nekünk, hanem életet közelséget az Atyával. Közelségbe hozza Istent, aki megérinthező, gyógyító, s aki megbocsát.

Az evangélium nem más, mint életet közelség Istennel, amelyet Krisztusba belépve élhetünk meg. De ehhez valóban be kell lépni Krisztusba.

Nem véletlen Szent Ágoston szomorú megjegyzése: „Jaj, alig van, aki valóban Jézus miatt keresi a Jézust”.

Belépni Krisztusba, vagyis eljutni a hitigazságok mélyére, az életet közelségbe, ahol minden koherens... és ahol már nincs zűr, meg zavar.

Forrás: romkat.ro

Bíró Jolán-Ilona – Atyám, ha akarod

Lelkem, miért vagy nyugtalan?
Az Úr veled van minduntalan.
Bízd rá magad most is higgadtan,
Fohászkod így nem lesz hasztalan.

Célotól el ne térr váratlan,
Tőle kérj tanácsot gondodban.
Lásd, mélyedben ez megfogán
És szeretetté válik onnan.

Hidd el, az Úr is irányít,
Bízd rá magad és ő megsegít.
Hidat a szeretethez ő épít
Téged, ha hagyod felderít.

Szent dolgokra úgy leszel képes,
Ha az Istennél lehetséges.
Döntésed ne legyen kétes,
A jó így lesz nálad is ékes.

Atyám, ha igazán akarod,
Életemet megújíthatod.
Lelkemet mindig áthathatod,
Ha eszemet irányítgatod.

Adj lelkületet, mely téged
Mindenek felett szeret!
Adj szívet, mely békét hirdet;

Ajkat, mely holtig megvallhat.

Imát mondjak és vigasztaljak,
Meg is értsem az elhagyottat:
Szeretnem kell, ezt te mondtad.
Hogy hogyan? Azt megmutattad.

Igazságom érted elhagyjam,
Békességért neked átadjam.
Uram, utam tőled kapjam,
Lelkem békéjét megtaláljam.

Te irányítsz üdvös utamon.
Kérlek, tisztíts a tudaton,
Mert téged szolgállok boldogon,
Ha meggyőz mást is az irgalom.

Add látnom a kint a szenvedőn,
Hogy ne nézzek rá megvetőn,
Inkább segítek a küszködőn,
Gyengítve ezzel a kísértőn!

Jóval minden fegyver elnémul,
A gyűlölet is ím kisímul.
Az ellenség újra felvidul,
A szép köztünk némán elindul.

A gonosz hatalma megtörik.
Az élet győzedelmeskedik.
A lélek most felemelkedik.
Atyám, ó kérlek most segíts!

Add látnom továbbra is a jót!
Feledjem el a kárhoztatót!
S tegyek valami biztatót,
Segítsem a téged kutatót.

És lám, megint te voltál az!
Mert szívörömmé vált a vigasz.
Így csak rád találtam, igaz?
Szeretben rejtőzöl. Ez az!

Csend és béke: jó a vége.
Végre itt van a lelki béke!
Feléd tárom szívem az égbe
Ó, hálát adok most érte!

Zelk Zoltán – A szarka meg a róka

Ugye, ismeritek azt a tréfás kis versikét, hogy:
Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka!

Hát, a Zúgó-erdőben lakó szarka tényleg sokat akart, nem kevesebbet, mint hogy ő legyen a világ leggyorsabban repülő madara. Ezért berepült egyszer a városba, s kilenc falevéért vásárolt egy stopperórát. Ettől kezdve mindig csőrében vitte az órát, mikor repülni akart, és figyelte, mennyi idő alatt repüli át az erdőt.

Mikor ezt hírül vitték az erdő legtréfásabb lakójának, a rókának, az rögtön elhatározta, hogy megréfkálja a szarkát. Sorra felkereste az erdő állatait, és megkérte őket, segítsenek neki lóvá tenni a hiú szarkát.

Mikor így elrendezett mindent, lesben állt a szarka fészke alatt, s várta, hogy az elkezdje szokásos reggeli repülését.

Kisvártatva fel is szállt a szarka a fák közé, csőrében a ketyegő órával. De alig repült két-három szárnycsapásnyit, a róka fölkiáltott hozzá:

– De ilyet! A fák repülnek, a szarka pedig egy helyben áll a levegőben!

– Hihhi-hahahaha! – nevettek az odasereglett állatok. – Hogy csapkod a szárnyával! Talán még azt hiszi, hogy repül, pedig meg se tud mozdulni!

Egyéb se kellett a szarkának. Ha már minden állat azt mondja, akkor biztosan így is van. Ilyen szégyen – gondolta –, hogy már repülni is elfelejtett! Ezentúl gyalog fog járni, mint a csirkék és kacsák a falusi udvarokban... Talán még ki is tagadják a szarkanemzetségből.

Még egyszer nekirugaszkodott, csattogtak a szárnyai, de az erdő állatai a róka vezetésével megint csak kiabálni kezdtek:

– Ilyen se volt még, amióta erdő az erdő! A fák repülnek, a szarka pedig áll a levegőben!

Szegény szarka bánatában a földre ejtette a kilenc falevélen vásárolt órát, és visszaszállt a fészkébe. A róka még utánakiáltotta:

– Odszállt a fa a szarkához!

A szarka úgy meg volt zavarodva, hogy még ezt is elhitte, s bánatában három napig étlen-szomjan gubbasztott a fa tetején. Harmadnap aztán meglátogatta a barázdabillegető, és megkérdezte: beteg talán? Erre aztán elmesélte a szarka, mi történt vele ezelőtt három nappal. Na hiszen, nevetett is a különös histórián a barázdabillegető, és csodálkozott, hogy egy okos szarkát így becsaphattak.

– Hát nem ismered te a rókát? – kérdezte. – Akkor boldog, ha becsaphat valakit! Gyere, szálljál velem. Meglátod, hármát se számolsz, már a kilencedik határban leszünk.

Így is volt. Vígán röpködött megint a szarka, s el is felejtette a rajta esett csúfságot, mikor egyszer hazafelé repülve észrevette, hogy a róka ott ül egy fa tövében. „Most aztán visszaadom a kölcsönt” – gondolta, s rákiáltott az üldögélő rókára:

– Hallod-e, róka koma! Elvesztetted a farkadat!

– Nem hiszem én! – felelt a róka.

– Ha nem hiszed, nézzed meg!

Nosza, hátrafordítja fejét a róka, hogy megnézzé a farkát, de persze nem láthatta, hiszen rajta ült.

– Jaj, jaj – kiáltotta –, most már mit csináljak? Oda lett a szép lompos szőrű farkam, én leszek ezentúl az erdő csúfja!

– Ne jajgassál – szólt rá a szarka –, inkább szaladj utána! Az erdő szélén fut vele egy kutya, ha sietsz, még utolérheted!

Szaladt is a róka, ahogy csak négy lábától tellett, a szarka pedig nagy nevetve hazarepült a fa tetejére.

Jókai Anna – Fekete István hazatért

– megemlékezés az 50 éve, 1970-ben elhunyt íróról –

„Nézem a sötétséget, de látom a csillagokat” *

Nem szükséges ahhoz kerek évforduló, hogy Fekete István hamvait újratemessük. Az történik ezen a későnyári napon, aminek éppen ideje volt megtörténni... Hiszen Fekete István mindig ide vágyott: a szülői földbe, Gölle kedves, meghitt tájára. Természetétől idegen a nagyváros nyüzsgése, a protokoll látszat-csillogása; amit életében került és oly ke-

vésre becsült, halálában sem kívánta. Szellemi tartozásunkat rójuk le, amikor síremlékét Gölle csendes temetőjében állítjuk fel újra, porait itt őrizzuk. De azt is tudjuk: az író utóélete elsősorban műveiben virágzik: miközben elhelyezzük a kegyelet koszorúit a sírnál, őt magát, örök-élőként, a szívünkben őrizzuk tovább...

Hiszem, nincs olyan olvasó magyar ember, aki a könyveit ne ismerné, aki kapásból ne tudna említeni egy-egy jellegzetes regényfigurát... Különös írószors az övé: régi, többmillió olvasótábora végig kitartott mellett, új és új generációk fedezték fel, s könyvei idősnek, középkorúnak, gyermeknek egyaránt sokat jelentenek mind a mai napig – a hivatatlanság pedig részben a sznobéria, de legnagyobb részt a politikai akarat képviselésében, folyamatosan igyekezett értékeit kisebbiteni. Nagy népszerűség és mégis valamiféle kizártság kísérte végig az életét.

A **Zsellérek** c. regény, az ötvenes évek indexre tett tiltott olvasmánya a figyelmes utókornak magyarázattal szolgálhat erre a fájdalmas ellentmondásra. Fekete István úgy ítéli el az erőszakos, gyilkosságba torkolló bolsevik kezdeményeket, a Tanácsköztársaság terrorját, hogy az akkori fennálló társadalmi igazságtalanságokat sem eszményíti.

Minden szeretete a föld kétkezi embereié, akik tudásukkal és a tudást gyakorlati tevékenységgé alakító képességükkel megújítják Magyarországot...

Elítéli a szélhámosokat, a születési kiváltságaiból hasznot húzókat, illúzió nélkül látja a háború borzalmaival, a felelőtlen játszadozók gyufa-játékát, amiből aztán világégés kerekedik. De világosan megüzeni: a rosszat egy másik rosszal nem lehet legyőzni, csak az egymás sorsában osztozó, Krisztus-alapú szeretet bírhatja le a gonoszt. A Zsellérek parasztiadéka diplomásként is hazatér a falujába, s a közösség javára fordítja a tudását. A mai Magyarország felkapaszkodott, uborkafára mászott konjunkturalovagjainak is szól az intelem: hazánk fennmaradása szüntelen erkölcsi megújulással függ össze!

Egyik kései novellájában ír arról Fekete István, hogy az aratás optimális ideje: amikor a gabona a vészérés stádiumában van, amikor már megérett a szem, de még nem pereg ki a kelyhéből, nem szóródik széljel... Az ő alkotó, teremő ereje is ilyen volt: éppen idejében gyűjtötte be és tette közkinccsé Isten adományát, a szellemi búzaszemeket – a műveit –, amelyekből a befogadó ember megsűtheti tápláló szellemi kenyerét.

Páratlan teljesítmény: állatalakjaiban az emberi tulajdonságok sűrítve jelennek meg, olyan megelevenítő erővel, hogy mi magunk kezdünk élni a történetben, mi vagyunk a morogva, bizalmatlan vidra (Lutra) a lelkes-szorgos puli (Bogács), a komoly-komor bagoly (Uhu), vagy éppen a magányosságát őrző gólya (Kele). S még a róka sem elvetemült, sematikus ravaszdi, neki is megvan a természetből kijelölt szentsége. (Vuk) Micsoda üdítő ajándék a Pókemberek, Batmanek, Dragon-hősök születésében a **Tüskevár**, a **Téli berek**... Ifjúsági író?

Mindenki írója, aki a csaknem elgépiesedett, kiüresedett századunkban még őriz magában valami természetközeli, romlatlant, végső soron: Isten-közeli. Ember és táj nála rokonok, epikáján végigvonulnak az évszakok: a tavasz rügyefasztó várakozása, a nyár érlelő heve, az ősz betakarító gondossága, a tél méltóságos nyugalma...

Fekete Istvánt jó olvasni. Megkönnyebbül a lelkünk. Optimizmusa nem giccses, rőzsásra lakkozó hazugság-optimizmus: keletkezés és elmúlás harcában azonban mindig a keletkező, a mindig újra-keletkező, a mag önfeladása árán megvalósuló sarjadás a legfontosabb; az élet primátusa a halál felett. Melankólia és remény: együtt adják a varázst.

Fekete István kegyelemként kapta, s ön-munkával tette még teljesebbé a tehetségét. Tudta, amit a kor írói közül sokan elfelejtettek, hogy a művész elsősorban hírhöz, Isten követe – kapocs a szenvedő, sóvárgó, kereső emberiség és a létbe-emelő, rá várakozó istenség között. Fekete István minden sorát Isten lehelle konzerválja.

Hamvas Béla írja: *vannak írók, akik haláluk előtt öt perccel még nagyon fontosnak tűnnek, s haláluk után öt perccel már nincsenek sehol. S vannak olyanok, akik akár száz évig várakoznak a haláluk után, amíg*

aztán teljes fényükben felragyognak... Fekete Istvánt sem temette el a halál. Mi sem pusztán temetjük Őt a mai napon, hanem szimbólumot emelünk neki. Az örök élet szimbólumát, csontjai felett, itt, a csöndes göllei földben, a szép Somogyban.

„Nézem a sötétséget, de látom a csillagokat” – ő írta, ő hagyta ránk ezt a gondolatot.

Erre biztat minket, minden rendű és rangú jóakarátú embert. Nem lehet olyan sötét, hogy ne keressük a felhők mögött a csillagok rezzenéstelen fényességét...

Nyugodjanak békében a csontjai – de lelke igenis járjon közöttünk, nyugtalanítóan, termékenyítően és vigasztalóan.

** Elhangzott 2004. aug. 14-én Göllén, az író újratemetése alkalmával.*

2020.10.01. Márton Áron – hivatások távimaestje 22 órától.

Hamar meghallgatja Isten két vagy három ember közös imáját, akik szívből, együtt imádkoznak. Ez tapasztalati tény. Imádságod közben ne figyelj az ellenség kísértésére, hanem helyezd szívedet szilárdan az ima szavaiba, azzal a bizonyossággal, hogy azokban a Szent Lélek kincsei vannak elrejtve: az igazságosság, a világosság, az élő tűz, a bűnök bocsánata, a szív békéje és öröme, élet és üdvösség.

– **Kronstadt Szent János** –

Világosság rózsafüzér. Az imaszándékok a következők:

1. Áldd meg, Urunk püspökeinket, papjainkat, szerzeteseinket, lelkipásztorainkat, diakónusainkat és egyházi szolgálatot végző világi testvéreinket!
2. Add áldásokat, Urunk mindazokra, akik becsületes munkával keresik meg a kenyerüket! Legyen meg a te akaratod a mi életünkben! Add, hogy hitte bízunk rád magunkat!
3. Adj, Urunk, minél több keresztény, magyar, nagycsaládos hivatást a Kárpát-medencébe! Áldd meg mindazokat, akik a nagycsaládosok életfeltételeinek javításán fáradoznak!
4. Adj, Urunk, új tanári és tanítói hivatásokat! Adj türelmet és vezess eredményességre tanárainkat és diákjainkat a megkezdődött tanévben!
5. Hallgasd meg, Urunk, imaszándékainkat, melyeket alázattal vi-szünk elődbe!

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész,
Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen
adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia,
cím: 21 December 1989 sugárút, 136., Tel: Plébánia: 0364-405-955,
e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro

Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549;

Szentmisék rendje: Kedd, Csütörtök 18:00; Szerda, Péntek 7:30;
Szombat 18:00 előesti szentmise; Vasárnap 9:00 és 10:30.